టెక్నికల

ట్రెయిన్ ఒక గంట లేటుట, బ్రతికిపోయాము. కాని ఈ దేశంలో ఆ గంట రెండు గంటలుగా మారదన్న నమ్మకం యెక్కడుంది. రవి అంటుంటాడు, "అన్నిటికంటే పెద్ద అతిశయోక్తి రైల్వే టైమ్‌టేబుల్" అని. చాలా నిజం. దేనికోసమైనా వెయిటింగ్ చాలా దుర్భరమైన బాధ. ప్రతిక్షణం నిప్పులమీద కూర్చున్నట్లుగా ఉంటుంది. ఇట్స్ రియల్లీ హెల్.

రిస్టువాచీ చూసుకున్నాడు. తొమ్మిది గంటల అయిదు నిముషాలు. ఇంకా 55 నిముషాలు ఎదురుచూడాలి. యేదైనా పేపరు కొంటే కొంత టైమ్ గడపవచ్చునేమో. పుస్తకాల షాపుకేసి నడిచాడు. అక్కడున్న అన్ని పత్రికల్లో యేది కొనాలో తోచలేదు. అలా చూస్తూ నిల్చున్నాడు. అక్కడున్న పత్రికల ముఖ చిత్రాలు, పతాక శీర్షికలు అన్నీ ఒకసారి చూశాక యే పేపరు కొనాలో నిర్ణయించుకోవాలి.

"ఏం కావాలి సార్" అన్నాడు షాపువాడు. ఆ ప్రశ్నలో చాలా అర్థాలు ధ్వనించాయి. యేదైనా కొంటే కొనండి లేకుంటే వెళ్ళిపొండి. ఒక్కపైసా కూడా ఖర్చుపెట్టకుండా ఇక్కడున్న యిన్ని పత్రికల వల్ల వచ్చే వినోదాన్ని దోచుకుపోతే మాకెంత అన్యాయం–నాన్‌సెన్స్–వీడు మన గురించి యేమనుకుంటున్నాడో – డ్యామ్, డర్టీ పేపరు కొనలేని బాపతు అనుకుంటున్నాడేమో – నాస్టీ ఫెలో. వీడికి తగిన శాస్తి చెయ్యాలి.

"జస్ట్ వెయిట్ – పేపరు కొనడానికే వచ్చాను" ఇంతకీ యేం కొనాలో నిర్ణయించుకోలేదు. అదిగో ఎన్‌కౌంటర్–ఎన్–ఎన్‌కౌంటర్ కొంటే ఈ షాపువాడికి మనమంటే యేమిటో తెలిసివస్తుంది?

"ఆ ఎన్‌కౌంటర్ యివ్వు"

నిర్లక్ష్యంగా ఐదు రూపాయల నోటు వాడి మొహాన పడేసాడు. ఇప్పుడు చూడు వాడి మొహంలో మనమంటే ఎంత గౌరవం యేర్పడిందో. వాడు చిల్లర యిస్తోంటే "ఫరవాలేదు ఉంచుకో" అనాలనిపించింది.

ఎన్ కౌంటర్ చేతిలోకి తీసికొని పేజీలు తిప్పసాగాడు. వాడిని యేడ్పించాలని కొన్నామేగాని దీంట్లో ఒక్కపేజైనా చదవగలమా అని? ఇది చాలా హెవీస్టఫ్ – ప్రయాణాలు చేసేటప్పుడు లైట్‌స్టఫ్ – కావాలంటాడు రవి. యే ముళ్ళపూడి వెంకటరమణ కథలో అయితే హాయిగా వుంటాయట. ముళ్ళపూడి లైట్‌స్టఫ్‌కి హెవీస్టఫ్‌కి తేడా యేమిటో చెప్పాట్ట. అది గుర్తొచ్చి నవ్వొచ్చింది. రవికి కథలు, కవిత్వం అంటే పిచ్చి. పేజీలు తిప్పసాగాడు. నో యూస్ బోర్3 – ఇది చదవటం చాలా కష్టం –

సిగరెట్ త్రాగాలనిపించింది. జేబు తడుముకున్నాడు. అరె! సిగరెట్లు అయిపోయాయి - కొనుక్కోవటానికి బయల్దేరాడు. చాలా వండర్‌ఫుల్ థింగ్. ఈరోజు ప్లాట్‌ఫారం మీద యెక్కువమంది లేరు. ట్రెయిన్‌లోకి క్షేమంగానే చేరే అవకాశాలు కన్పిస్తున్నాయి.

"ఒక హాఫ్ ప్యాకెట్ ఫోర్‌స్క్వేరు సిగరెట్లు యివ్వు"

"ఫోర్‌స్క్వేర్ లేదు సార్ - బర్కిలీ ఉంది"

"వ్వాట్ నాన్‌సెన్స్! ఫోర్‌స్క్వేరు లేకపోవటమేమిటి - వరంగల్ కూడ ఉత్త పల్లెటూరు అయిపోయిందే.. ఒక బర్కిలి సిగరెట్ యివ్వు"

సిగరెట్ వెలిగించాడు. ఎందుకోగాని సిగిరెట్ త్రాగుతోంటే చాలా హాయిగా ఉంటుంది. నిజానికి ఫోర్‌స్క్వేర్ సిగిరెట్లకి బర్కిలీ సిగరెట్లకి అంత బేధం ఉన్నట్లనిపించదు. కాని తనకు మాత్రం ఫోర్‌స్క్వేర్ సిగిరెట్లే త్రాగాలనిపిస్తుంది. "నువ్వు ఫోర్‌స్క్వేర్ సిగరెట్లనే త్రాగాలనుకోవటం ఉత్త వ్యానిటీ" అంటాడు రవి.

రవి యేం చేస్తున్నాడో యిప్పుడు, బాగా చదువుతుంటాడు. తనేమో యిలా తిరుగుతున్నాడు. హాస్టల్‌కి వెళ్ళటంతోటే బాగా చదవాలి. రవిని బీట్ చెయ్యాలి. చాలా సీరియస్‌గా చదవాలి. గంటలకి గంటలు రాత్రులకి రాత్రులు... చదివేసెయ్యాలి. యూనివర్శిటీ ఫస్ట్ యిన్ ఫస్ట్ రావాలి. ఫస్ట్ యిన్ ఫస్ట్ వస్తే యే స్కాలర్‌షిప్పుతోనైనా స్టేట్స్‌కి వెళ్ళొచ్చు. స్టేట్స్‌కి వెళ్ళాలని తనకి గాఢమైన కోరిక. మధురమైన స్వప్నం, కాని ఈ కల నిజమవుతుందా? పరీక్షలు యింకా నెల పదిహేను రోజులున్నాయి. లాట్ ఆఫ్ టైమ్. చక్కగా చదివితే... రోజుకు ఎనిమిది గంటలైనా చదివితే తప్పకుండా యూనివర్శిటీ ఫస్టు వస్తాడు. తప్పకుండా చదువుతాడు. ఈ నిర్ణయానికి తిరుగులేదు. ఇప్పటికే చాలా టైమ్ వేస్టు చేశాడు. ఇక చేయబోడు. రవి సినిమాలు తెగ చూస్తుంటాడు. ఇక తను అతనితో సినిమాలకి వెళ్ళడు. చదువుతాడు. డే అండ్ నైట్ చదువుతాడు. యూనివర్శిటీ ఫస్టు - యునైటెడ్ స్టేట్స్ - ఎ గ్రేట్ ఫ్యూచర్.

వెనుకనుండి కలకలమని నవ్వులు వినిపించాయి. పక్కకు తిరిగి చూసాడు. నలుగురు యువతులు చాలా హాయిగా నవ్వుకుంటూ వస్తున్నారు. కాలేజి గర్ల్స్ లాగున్నారు. ఇంతసేపటికిగాని ఈ ప్లాట్‌ఫారం కాస్త లైవ్‌లీగా మారింది. ఆ నలుగుర్లో ఆ కాస్త లావున్న అమ్మాయి బావుంది - జయశ్రీ, జయలలితల్లాగ చాలా ఎక్సైటింగ్‌గా, సెక్సీగా - రవికైతే ఆ పెద్దపెద్ద కళ్ళున్న ఆ సన్నటి అమ్మాయి నచ్చేది. అట్లాంటి అమ్మాయిల్ని చూస్తే అతనికి వెంటనే కవిత్వం వస్తుంది. ఆ విశాల నయనాల్లో నాకు యేవో దివ్యసుందర లోకాలు గోచరిస్తున్నాయి అనేసేవాడు. రవి చాలా సెంటిమెంటల్ - బాగా కవిత్వం పిచ్చి ఉంది. మనకి కవిత్వం అంటే పడదు. చాలా సిల్లీగా ఉంటుంది.

నీ ముఖం చంద్రబింబంలాగుంటుంది అంటే నిజంగా ముఖం చంద్రబింబం లాగుంటే ఎంత ఘోరంగా ఉంటుందో - కొన్నిసార్లు ఈ కవుల ఊహలకి అర్థం పర్థం ఉండదు. బుర్రలోకొచ్చిన నానా చెత్తని కవిత్వం అంటారు. సెంటిమెంట్‌ని, హృదయ దౌర్బల్యాన్ని జీవితంమీద ఒక అన్‌రియలిస్టిక్ దృక్పథాన్ని కల్పించటంలో కవులు చాలా ప్రాముఖ్యం వహిస్తారు. ఐ హేట్ దెమ్ - ప్లేటో చాలా గొప్పవాడు. తన ఐడియల్ స్టేట్‌లో కవులకి స్థానం లేదు. పొమ్మన్నాడు.

"నాన్‌సెన్స్... ఈ ఆలోచనల్లో పడి ఎదురుగా ఉన్న అందాన్ని, ఆనందాన్ని కోల్పోతున్నాను. నిజంగా ఆ లావాటి అమ్మాయి అందంగా ఉందా? నిజంగా చాలా ఎక్సైటింగుగా ఉంది. ఎక్సైటింగ్ అనే పదం తనకి యిష్టం. రియల్లి ఎక్సైటింగ్.

"నువ్వు లావున్న వాళ్ళని లైక్ చెయ్యటానికి కారణం నువ్వు లావుండటటం" అంటాడు రవి.

తనకి బాగా కోపం వచ్చింది. వెంటనే ఓ పెద్ద లెక్చరిచ్చాడు.

"నేను లావున్న వాళ్ళని లైక్ చేయటానికి కారణం నేను లావుండటం కాదు. ఆ వచ్చీరాని సైకాలజీ నామీద రుద్దకు. నా దృష్టిలో సెక్స్‌కి, రక్తమాంసాలకి చాలా సంబంధం ఉంది. ఎందుకంటే మనిషి అంటే రక్తమాంసాలు. మీరు, మీ కవిత్వం ఘోషించే ఆ కళ్ళు, ముక్కు చెవులు కాదు. కేవలం అందాన్ని కళ్ళలో తప్ప చూడలేకపోవటం మీకు ఆ కవిత్వం పట్ల ఉన్న వెర్రి వ్యామోహం. ఎక్కడో ఎగ్జిబిషన్‌లో పెట్టి పూజించవలసిన వస్తువుగా - ఐ హేటిట్ - స్త్రీలో నిజంగా మీ రక్తమాంసాలు కాంక్షించేది ఏదో తెలుసుకోలేకపోతున్నారు. మీ కవిత్వం స్త్రీ అంటే కేవలం దూరం నుంచి చూసి ఆనందించాల్సిన వస్తువు అనే దృక్పథాన్ని కల్పిస్తున్నది. అందానికి సెక్స్‌కి ముడిపెడితే మీ దృష్టిలో బూతు. కాని స్త్రీని నేనట్లా చూడను. స్త్రీ అందానికి ఒక ప్రయోజనం వుంది. స్త్రీ అందం పురుషుడి రక్తమాంసాల్లో నిద్రిస్తున్న కోర్కెల్ని రగులుకొల్పాలి. అట్లా చెయ్యకపోతే ఆ అందం వ్యర్థం. ఒక స్త్రీని చూసి పరవశమైపోవటం, కలలు గనటం, కవిత్వాలు వ్రాయటం మీలోని జడత్వాన్ని చెప్తుంది. ఐ హేటిట్ - స్త్రీని చూశాక పురుషుడు ఆ స్త్రీ మీద వాంఛతో కాలిపోవాలి. అతని రక్తమాంసాలు వేడెక్కి వెర్రిగా, బాధగా, కాంక్షగా మూల్గాలి. ఆ స్త్రీకోసం వెంటనే అతడు హంట్ చెయ్యటం ప్రారంభించాలి" ఆ స్త్రీ అందం అతన్ని వెంటనే ఆ పనికి పురికొల్పాలి. అదే నిజమైన అందం అంటే... విశాలనేత్రాలు, చంద్రబింబం లాంటి ముఖం కాదు"

మన వాదనతో రవి హడలిపోయాడు. అలా మాట్లాడాడే కాని అలా చెయ్యగలడా? ఇలా చెయ్యాలని ఎంత గాఢంగా ఫీలయ్యినా అలా నిజంగా చెయ్యటం ఎంత కష్టం - అందుకు చాలా గట్స్ కావాలి.

ప్లాట్‌ఫారం మీద అలజడి ప్రారంభమైంది. ట్రెయిన్ వచ్చే టైమైంది. సూట్‌కేస్ చేతిలో పట్టుకొని నిల్చున్నాడు. ఆ నలుగురు అమ్మాయిలు యే పెట్టెలోకి యెక్కితే ఆ పెట్టెలో యెక్కేద్దాం, చాలా ఎంటర్‌టైయినింగ్‌గా ఉంటుంది. వీలైతే ఆ లావాటి అమ్మాయితో పరిచయం చేసుకోవచ్చు. రవి అంటే అలా కోపం వచ్చింది కాని తనకు లావున్న వాళ్ళంటే యిష్టమే. కాని రవి అన్నట్లు అందుకు కారణం తను లావుండటం, నిజమో కాదో చెప్పలేడు. పాపం పూర్ రవి. అప్పుడప్పుడు అతని గెస్సింగ్ నిజమే ఔతుంది. ఎందుకో మనని గురించిన నిజం వేరొకరి నోటినుంచి విన్నప్పుడు చాలా ఇరిటేటింగ్‌గా ఉంటుంది. అది కాదనటానికి యేవో థియరీలు చెప్పాల్సి వస్తుంది. అందం మీద తను అంత లెక్చర్ యిచ్చింది తనలోని ఒకానొక బలహీనతని సమర్థించుకోవటానికేనేమో!

గంట కొడ్తున్నారు. దూరంగా ట్రెయిన్ కనిపించింది. కలకలం యెక్కువైంది. అదృష్టవశాత్తు ఈరోజు ఎక్కువమంది లేరు. ఆ నలుగురు యే పెట్టెలో యెక్కుతారో అని వాళ్ళకేసే చూస్తున్నాడు. సెక్స్... ప్రతిచోట సెక్సే. యెక్కడ ఏ అందమైన ముఖం కనిపిస్తుందోనని నిరంతరాన్వేషణ. రోజు రోజుకు ఈ సెక్స్ బాధ దుర్భరమౌతోంది. ఎడారి లాంటి బతుకు బతుకుతున్నాము. కనీసం యే అమ్మాయితోనైనా ఒకరాత్రి గడిపే ఛాన్సు - యెప్పుడొస్తుందో? - యే అమెరికాలోనో అయితే డేటింగ్ సిస్టమ్ ఉండేది. ఆడవాళ్ళ దాహం ఇంత తీవ్రంగా ఉండేది కాదు. ఎన్ని రాత్రుళ్ళు... ఎన్ని నిద్రలేని రాత్రుళ్ళు... యేవో ఆలోచనలతో, హాలివుడ్ భామల ఊహలతో సెక్స్ బాధని మరింత ఉధృతం చేసికొని ఆ ఊహలతో, ఆ ఆలోచనలతోనే తృప్తిపడబోయి, విసిగి, వేసారి నిరాశ నిస్పృహలతో పక్కమీద దొర్లి దొర్లి నిద్రపోని రాత్రులెన్నో? పెద్ద రొదపెడ్తూ ట్రెయిన్ వచ్చి ఆగింది.

ఆ అమ్మాయిల దగ్గరకు వెళ్ళాడు. ఆ లావాటి అమ్మాయి పమిట జారింది. ఎక్సైటింగ్! బ్యూటీ అంటే అలా ఉండాలి - చచ్చాం - వాళ్ళు ఫస్టుక్లాస్‌లోకి యెక్కేస్తున్నారు. మనమూ ఫస్టుక్లాస్ టికెట్ తీసుకుంటే... చేతులు జేబులో ఉన్న పదిరూపాయల నోటు మీదకు వెళ్ళాయి. లాభం లేదు. దారిద్ర్యం! ఈ దరిద్రం మనల్ని వదలదు - అసలు. డబ్బు కోసమే ఇప్పుడు వరంగల్‌కి వచ్చింది. రెండు నెలలుగా హాస్టల్ ఫీజు కట్టలేదు. హాస్టల్ నుండి వెళ్ళిపొమ్మన్నారు. కనీసం 200 రూపాయలైనా కావాలని యింటికొచ్చాడు. కాని ఇంటి దగ్గర మాత్రం డబ్బేది? డబ్బు కోసం నాన్న పడరాని పాట్లు పడ్తున్నాడు. అప్పులతో కృంగిపోతున్నది తన కుటుంబం. ఇంటి పరిస్థితి అమ్మ వర్ణిస్తోంటే కళ్ళకు నీళ్ళొచ్చాయి. హృదయ విదారకమైన పరిస్థితి అది. తను ఎమ్.ఏ. చదివితే వాళ్ళ కష్టాలన్నీ గట్టెక్కుతాయని,

వాళ్ళను ఆదుకొంటానని, వాళ్ళ జీవితాలని ఆనందమయం చేస్తానని తన చుట్టూ ఎన్ని ఆశాసౌధాలని నిర్మించుకుంటున్నారో! అందుకే వాళ్ళు పస్తులుండైనా తనకు డబ్బు పంపిస్తున్నారు. తనేమో ఆ డబ్బుతో అమ్మాయిల్ని చూడటంకోసం ఫస్ట్‌క్లాస్ టికెట్ కొనాలని ఆలోచిస్తున్నాడు. ఏమిటీ జ్ఞాపకాలు! ఇలాగే ఆలోచిస్తూ నిల్చుంటే ట్రెయిన్ కాస్త వెళ్ళిపోయేట్టుంది... యేదో థర్డుక్లాసు పెట్టె చూసుకోవాలి. అయినా ట్రెయిన్‌లో ఈ క్లాసులేమిటి – నాన్‌సెన్స్– అదిగో ఆ పెట్టె కాస్త బావున్నట్టుంది. కిటికి పక్క ఓ అమ్మాయి కూడా కూర్చుంది. ఎస్... లెటజ్ గెట్ ఇంటు దిస్ కంపార్టుమెంట్... ఫరవాలేదు. ఖాలిగానే ఉంది. ఆ కిటికీ దగ్గర యింకో సీటు... ఆమెకు ఎదురుగా కూర్చోవచ్చు–నాట్ బ్యాడ్. ఆమె చదువుతున్న పుస్తకం నుండి తలెత్తి చూసి మళ్లా పుస్తకంలోకి కళ్ళని మరలించుకొంది. క్వైట్ యె బ్యూటీ. సీట్లో కూర్చొని నిట్టూర్చాడు. ఇవాళ నిజంగా అదృష్టవంతుడే తను. రైలు మరీ ఎక్కువ ఆలస్యం కాలేదు. ట్రెయిన్ ఖాళీగా వచ్చింది. చాలా మంచి సీటు దొరికింది. ఆమెకేసి పరీక్షగా చూశాడు. తను కోరే ఫ్లెష్ అండ్ బ్లడ్ ఉన్న మనిషి. తన కాన్‌సెప్షన్ ఆఫ్ బ్యూటీకి బాగా సరిపోతుంది. గార్డు విజిల్ వినిపించింది... మరిచేపోయాడు – సిగరెట్లు లేవు. అలా సిగరెట్లవాడు వెళ్ళిపోతున్నాడు. "ఏయ్" అంటూ కేకేశాడు. ఆమె కొంచెం చికాకుగా చూసింది.

"ఓ హాఫ్ ప్యాకెట్ ఫోర్‌స్క్వేర్ సిగిరెట్లు" అన్నాడు. ఫోర్‌స్క్వేర్ లేవని తెలిసినా అలా ఎందుకడిగాడో?

"ఫోర్‌స్క్వేర్ లేదు సార్ – బర్క్లీ ఉంది"

"బర్క్లీ ఎవడికి కావాలోయ్ – ప్రతివాడు బర్కిలీ తాగేవాడే ఈ రోజుల్లో... పోనీలే... ఒక హాఫ్ ప్యాకెట్ బర్కిలీ" ట్రెయిన్ కదిలింది. సిగిరెట్లు తీసికొని, డబ్బులిచ్చేసి సీట్లో కూర్చున్నాడు. ఈసారి ఆమె తనని పరీక్షగా చూడడం గమనించాడు.

"నాన్‌సెన్స్... వరంగల్ కూడా ఉత్త పల్లెటూరు అయిపోయింది. ఫోర్‌స్క్వేర్ లేదట" స్వగతంగా అనుకున్నాడు. ఆమె వింతగా చూసింది – ఫన్నీ... ఇలాగే ఇంకాస్సేపు స్వగతం కొనసాగిస్తే పిచ్చివాడనుకొంటుంది కాబోలు... ఫన్నీగా ఉంటుంది... కాస్సేపు పిచ్చివాడిలా యాక్ట్ చేస్తే యేం చేస్తుందో?

ఆమె అంత దీర్ఘంగా చదువుతున్న గ్రంథమేమిటో – గ్రంథం కాదే – కొంచెం పరీక్షగా చూశాడు. సినిమా రంగం చాలా లైట్‌స్టఫ్... 'ఎన్‌కౌంటర్' కంటే నయమే... 'ఎన్‌కౌంటర్' రియల్ హెవీస్టఫ్. ఐదు రూపాయలు తగిలేశాడు.

ట్రెయిన్ వేగాన్ని అందుకొంటోంది. సిగిరెట్ తాగాలనిపించింది. కొంపదీసి అబ్‌జెక్టు చేస్తుందేమో. ఒకసారి తాను సిగిరెట్లు తాగని రోజుల్లో పక్కవాడు సిగిరెట్

పీల్చినందుకు వాడితో దెబ్బలాడిన గొడవ జ్ఞాపకం వస్తోంది. ఏమైనా పర్మిషన్ తీసుకోవటం బెటర్.

"ఇఫ్ యు డోంట్ మైండ్, ఐ లైక్ టు స్మోక్" అనేశాడు. ఆమెకు ఇంగ్లీషు వచ్చో రాదో - ఆమె నుంచి ఎట్లాంటి రెస్పాన్సు రాలేదు. పోనీలే, మన తప్పేమీలేదు. చెప్పేసాను. మౌనం అర్థాంగీకారం అన్నారు కదా!

సిగిరెట్ వెలిగించాడు. గట్టిగా రెండు దమ్ములు లాగి పొగ వదిలాడు. చాలా హాయిగా ఫీలయ్యాడు. ఎంత వద్దనుకున్నా ఆమె ముఖం మీదికి పొగ పోకుండా ఉండలేదు. వెంటనే ఆమె కర్చీఫ్ తీసి ముఖానికి అడ్డం పెట్టుకుంది.

"ఐయామ్ ఎక్స్ట్రీమ్లీ సారీ" అంటూ సిగిరెట్ బయటకు పారేశాడు. 'ఎన్‌కౌంటర్' తీసి చదవబోయాడు. పేజీలు తిరుగుతున్నాయే కాని వాక్యాల మీద దృష్టి నిలవటం లేదు.

ఆడవాళ్ళు ఏ విషయాన్నైనా సూచిస్తారేగాని వాచ్యంగా చెప్పరుట. ఈ "సినిమారంగం" చదువుతున్న యువతి నీ సిగిరెట్ కంపు భరించలేనని ఎంత అద్భుతంగా సూచించింది. సిగిరెట్ పోతే పోయిందిలే, కాస్త మ్యానర్స్ తెలిసినవాడను కుంటుంది. కొంత గుడ్‌విల్ క్రియేట్ ఔతుంది.

"ఎన్‌కౌంటర్" పేజీలు తిప్పసాగాడు. ట్రెయిన్ వేగంగా పరుగిడుతోంది. ఆమెకేసి మళ్ళీ ఒకసారి చూశాడు. నిజంగా అందంగా ఉందా? కాస్త లావున్నమాట నిజమే. కథలో బొద్దుగా ఉందని వర్ణిస్తారు ఇలాంటి వాళ్ళనే కాబోలు. రవి థియరీ ప్రకారం ఈమె నాకు వెంటనే నచ్చాలి. నిజానికి నచ్చకపోవటానికి ఏ కారణం లేదు. ట్రెయిన్ విసురుకి వస్తున్న గాలికి రేగి ఆమె అందమైన ముఖంతో దోబూచులాడుతున్న ఆమె నల్లటి కురులు... ఇరులలాంటి కురులు... అబ్బో మనకి కూడా కవిత్వం వస్తోందే - నాన్‌సెన్స్... సహవాసదోషం. ఆమెను కవిత్వం లేకుండా చూద్దాం. ఆమె వెంట్రుకలు నల్లగా, అందంగా వున్నాయి. సింపిల్‌గా జడ వేసుకొంది. తల్లో పూలు లేవు. విశాలమైన నుదురు, బొట్టులేదు. ప్రయాణంలో చెరిగిపో యుంటుందా? బొట్టు పెట్టుకోకపోవటం ఫాషనేమోలే... కను బొమలు చక్కగా, తీర్చిదిద్దినట్లుగా వున్నాయి. చెంపకి చేరడేసి కళ్లు కాకున్నా, ఏనుగ కళ్లు మాత్రం కావు. కాటుక పెట్టుకున్నట్లు లేదు. అయినా కళ్ళు అందంగా ఉన్నాయి. సన్నటి పొడవైన ముక్కు. ప్రొవోక్ చేసే పెదవులు, ఆన్ ది హోల్ షి ఈజ్ బ్యూటీఫుల్. కాస్త నలుపైనా- రవికి ఎర్రటి వాళ్ళంటే ఇష్టం. ఆమె తనకేసి తీక్షణంగా చూడటం గమనించాడు. కనిపెట్టేసింది. తను ఆమెనే చూస్తున్నట్లు... కనిపెట్టనీ... ఏం చేస్తుంది. మిస్చీఫ్ చేస్తున్నాడని గార్డుని పిలుస్తుందా? పిలవనీ - ఫన్నీగా వుంటుంది.

మళ్లీ కాస్సేపు 'ఎన్‌కౌంటర్' చూస్తున్నట్లు నటించాడు. పాపం తనను గూర్చి ఏమనుకుంటున్నదో - ఎవడో రౌడీ... తనను ఎత్తుకుపోయి నలిపేస్తాడని... అదయినా బావుండేది. జీవితంలో కొంత థ్రిల్ వుండేది. నిజంగా ఈవిడని గమ్మత్తుగా మోసం చేసి, హైదరాబాదులో ఏ హోటలుకో తీసుకుపోయి ఈ నైట్ గడిపేసి... ఐడియా... జస్ట్ లెట్ మీ ట్రై... ఫన్నీగా వుంటుంది. సక్సెస్ అయితే ఎక్సైటింగ్‌గా వుంటుంది. వ్వాట్ ఏ నాస్టీ ఐడియా, పోనీ జస్టు ఫర్ ది ఫన్, ఈమెతో మాటల్లోకి దిగితే - ఎలా మాట్లాడించడం - "ఏమండీ! మిమ్మల్ని ఎక్కడో చూశాను. జ్ఞాపకం రావటం లేదు" - ఇలా మొదలెడితే - వెనుక జన్మలో కాదుగదా? "మూగ మనసులు" లోలా - అంటే కాస్త హ్యూమరస్‌గా కూడా ఉంటుంది. కంపార్టుమెంటులో మంది కూడా ఎక్కువలేరు. ఆమె పక్కన కూర్చున్న ముసిలామె కునికిపాట్లు పడ్తున్నది. దూరంగా కూర్చున్న వారంతా ఎవరిమాటల్లో వారున్నారు. బోలెడు ప్రైవెసీ ఉంది. సో స్టార్ట్ బోయ్-

ఆమె ఇంకా ఆ "సినిమారంగం" చదువుతోంది. రైలు వేగాన్ని తగ్గిస్తోంది. ఖాజీపేట వస్తున్నట్లుంది. కొంపదీసి ఈవిడ దిగిపోదుగదా-

ట్రెయిన్ ఆగింది. ఆమె కిటికీలోంచి బయటకు చూస్తోంది. ఆమె దిగలేదు. థాంక్ గాడ్. కాఫీకోసం కావచ్చు. ఐడియా - లెట్ మి హెల్ప్ హర్.

"ఏయ్ కాఫీ" గట్టిగా కేకేసాడు

కాఫీవాడు వచ్చాడు.

"ఒక కాఫీ" అందామె.

"రెండు పట్రా" అనేసాడు.

వాడు ఏదో అర్థమైనట్లుగా ముఖం పెట్టాడు.

ఆమె కోపంగా చూసింది.

చెరో కాఫీ యిచ్చాడు. రెండు కాఫీలకి అతడు డబ్బులిచ్చాడు. ఆమె డబ్బులివ్వ బోయింది. "ఇట్స్ ఆల్ రైట్ - డోంట్ మైండ్" సాధ్యమైనంత స్టైలిష్‌గా అన్నాడు.

ఆమె మాట్లాడలేదు.

సిగిరెట్లవాడిని చూస్తే సిగిరెట్లు తాగాలనిపించింది. ప్లాట్‌ఫాం మీదికి దిగి సిగిరెట్ వెలిగించాడు. ఎవరీ సినిమారంగం సుందరి. ఎక్కడకు వెడుతోంది. ఒక్కర్తే... ఎంత నిర్భయంగా తనిచ్చిన కాఫీ తీసికుంది. ఫరవాలేదు... సంభాషణ మొదలెడితే ఎలా రెస్పాండవుతుందో.... "సీమ్స్ ఐ హేవ్ సీన్ యూ సమ్ వ్వేర్?" అంటే. పాపం ఇంగ్లీషు వచ్చో రాదో. తెలుగులో స్టార్టు చెయ్యటమే సేఫ్. కంపార్టుమెంటు ఇంకా

ఖాళీ అయింది. సిగరెట్ ఆర్పేసి ట్రెయిన్ ఎక్కాడు. సీట్లో కూర్చున్నాడు. ఆమె పుస్తకం మూసేసి ఏదో ఆలోచిస్తోంది. దిస్ ఈజ్ ది బెస్ట్ టైమ్.

"ఇఫ్ యూ డోంట్ మైండ్... మిమ్మల్ని ఒక విషయం అడుగుదామను కుంటున్నాను" అమ్మయ్య - వాక్యం బయటకు వచ్చింది. మాట్లాడగలిగాడు. ఎలా రెస్పాండ్ ఔతుందో!

"అడగండి"

వండర్‌ఫుల్... క్వైట్ ఎ గుడ్ గర్ల్.

"మిమ్మల్ని ఇదివరకు ఎక్కడో చూసినట్లుగా ఫీలౌతున్నాను. ఎక్కడో జ్ఞాపకం రావటంలేదు" కోసెయ్... నా రాజా కోసెయ్... ఆమె నవ్వింది. నవ్వినప్పుడు ఇంకా అందంగా కన్పించింది. ఎక్కడ అఫెండ్ ఔతుందోననుకున్నాడు. నవ్వింది. ఇక ఫరవాలేదు.

"ఎక్కడ చూశాననుకుంటున్నారు?" అందామె స్పష్టంగా. వ్వాట్ ఎ ప్లజంట్ వాయిస్. వెనుక జన్మలో అంటే... జోక్ సక్సెస్ ఔతుందా? సక్సెస్ కాదు. బెడిసి కొడుతుంది. " అదే జ్ఞాపకం రావటం లేదు. మెంటల్ బ్లైండ్ స్పాట్–" ఇంగ్లీషు ముక్కలు కాస్త తగ్గించవోయి. నీ బోడి ఇంగ్లీషు ఆమెకు వచ్చో రాదో - నో నో - ఇంగ్లీషు అయితేనే ఆమె ఇంప్రెస్ అవుతుంది.

"ఎప్పుడైనా వరంగల్‌కి గాని, హైదరాబాద్‌కి గాని వచ్చారా?"

"లేదండి. మాది చాలా దూరం. గుంటూరు జిల్లా"

"ఎందుకోగాని కొంతమందిని చూస్తే వాళ్ళని యిదివరకే ఎక్కడో చూసినట్లుగా, వాళ్ళు ఇదిరవకే మనకి చాలా సన్నిహితులైనట్లుగా ఫీలౌతాము" గట్టిగా కోసెయ్యగల్గుతున్నాడు. మన మాటల్లో ఉన్న ధ్వని అర్థమౌతోందా?

చిన్నగా నవ్వింది! నవ్వినప్పుడల్లా ఒక వినూత్నమైన సౌందర్యమేదో ఆమెను ఆవరిస్తున్నది. చాలా ధైర్యం వచ్చింది.

మన మాటలోని ధ్వని అర్థమైనట్లు లేదు. పోనీలే - షీ ఈజ్ నాట్ ఎ హార్డ్ నట్ టు క్రాక్, మనని ఒక రౌడీలాగ జమకట్టలేదు. నైస్ గర్ల్ - బట్ టాక్ సమ్ థింగ్. సంభాషణ తెగిపోనీయకు.

"ఎందాక వెళ్ళాలండి?"

"చాలా దూరం వెళ్ళాలండి... నిజామాబాద్ జిల్లాలో ఓ పల్లెటూరు"

"ఓ! క్వైట్ ఏలాంగ్ జర్నీ... ఉత్తర ధృవం నుండి దక్షిణ ధృవం"

ఆమె నవ్వింది. మన చమత్కారం పనిచేస్తోంది. ట్రెయిన్ వేగంగా పరిగెత్తడం గమనించాడు. ఖాజీపేట స్టేషన్ విడిచి చాలాసేపైనట్లుందే... మనకి తెలియనే

తెలియదు. వండర్‌ఫుల్... గుంటూరు నుండి నిజామాబాద్ వెళ్ళాల్సిన అవసర మేమిటో... డైరెక్ట్ క్వశ్చన్స్ ఆర్ బ్యాడ్ అట... ఇన్ డైరెక్ట్ క్వశ్చన్స్ ఆర్ సేఫ్...

"ఎవరైనా చుట్టాల్ని చూడటానికి వెళ్తున్నారా?"

"లేదండి - అక్కడ ఉద్యోగం చేస్తున్నాను"

"ఐసీ..." యేం ఉద్యోగం అని అడగాలనిపిస్తున్నది. డైరెక్టు క్వశ్చన్ వద్దులే.

"అయితే మీరు సికింద్రాబాదులో ట్రెయిన్ మారాలన్నమాట"

"ఔనండి... నిజామాబాద్ వెళ్ళే ట్రెయిన్ క్యాచ్ చెయ్యాలి"

కొంచెం ఇంగ్లీషు తెలిసినట్లుందే... లేకపోతే 'క్యాచ్' అంటుందా... క్యాచ్... ఏ ఫన్నీ వర్డు... క్యాచ్ హార్ బోయ్ క్యాచ్!

"నిజామాబాద్ నుంచి మళ్ళీ యేదైనా క్యాచ్ చెయ్యాలా"

"యస్... ఓ బస్ క్యాచ్ చెయ్యాలి"

"అయితే మీరు ఈవినింగ్‌లోగా మీ డెస్టినేషన్ చేరగలరా?"

"ఆ! ఇఫ్ ఎవ్రిథింగ్ గోస్‌రైట్... ఎనిమిది తొమ్మిది గంటలవరకు చేరవచ్చు"

"ఇఫ్ ఎవ్రిథింగ్ గోస్‌రైట్"... స్పష్టంగా ఇంగ్లీషు మాట్లాడేస్తోంది... కాని ఎంత డేర్ డెవిల్... గుంటూరు నుండి నిజామాబాద్ వరకు... ఒక్కతే... నిర్భయంగా... ఇన్ని రైళ్ళు మారుతూ.

డోన్టు థింక్ బోయ్... టాక్... టాక్...

"ఇఫ్ సమ్ థింగ్ గోస్ రాంగ్... చాలా కష్టపడతారేమో..."

"అఫ్‌కోర్స్" నవ్విందిఆమె. తనూ నవ్వాడు. నిశ్శబ్దం. దూరంగా ట్రెయిన్ విజిల్... ఇంక సంభాషణ పొడిగించటం మనకి సాధ్యం కాదు... తను ఇన్ని ప్రశ్నలడిగాడు కదా... ఆమె తనని యేమీ అడగదే... అదిగో మళ్ళీ 'సినిమారంగం' తీస్తోంది... చచ్చాం... మళ్ళీ ఒక గంటసేపటికి గాని తల యెత్తదు.

"మీరెందాక వెళ్ళాలండి" అడిగింది... ఎట్‌లాస్ట్ అడిగింది... ఫైన్...

"హైదరాబాద్... నో నో... సికింద్రాబాదు"

"ఏదైనా ఉద్యోగమా?..." అందామె.

వ్హాట్ నాన్‌సెన్స్... ఉద్యోగస్తునిలా కనిపిస్తున్నానా - మనని ఎవరు చూసినా యూనివర్శిటీ స్టూడెంటు అని కళ్ళు మూసుకుని చెప్పేస్తారే - ఈవిడకి మనం ఉద్యోగస్తునిలా కనిపించామా? షేమ్ బోయ్ షేమ్. ఒకసారి ముఖం అద్దంలో చూసుకోవాలనిపిస్తోంది... కొంపదీసి ఉద్యోగస్తునిలా మారిపోయానా?

"నోనో... నాట్ ఇన్ ద లీస్ట్... ఐయామ్ ఎ స్టూడెంటు ఆఫ్ ఉస్మానియా యూనివర్శిటీ. ఎం.ఏ. చదువుతున్నాను" కాస్త గర్వం ధ్వనించినట్లుంది. మన జవాబులో... ఉత్త అర్రోగెంట్ ఫెలో అనుకుంటుందేమో - జాగ్రత్త...

"ఓ.. రియల్లీ... ఐయామ్ సారి" ఆశ్చర్యంగా కన్నులు పెద్దవిచేసింది... ఐ కుడ్ షాక్ హర్. ఐ కుడ్ సర్‌ప్రైజ్ హర్...

"చాలా లక్కీపీపుల్ మీరు" అందామె మళ్ళీ.

"ఏం- అలా అన్నారు" సాధ్యమైనంత ఆశ్చర్యాన్ని ధ్వనింపచేసాడు తన కంఠంలో

"ఏ బాధ్యతలు బరువులు లేని కేర్ ఫ్రీ లైఫ్'

ఆమె జవాబు హాయిగా ఉంది. అతనికి సిగరెట్ త్రాగాలనిపించింది. వండర్‌ఫుల్ జర్నీ. మొత్తానికి సంభాషణ సాగుతోంది. ట్రెయిన్ వేగంగా పరుగెడుతోంది.

"యస్ – ఏ కేర్ ఫ్రీ లైఫ్. హాయిగా వుంటుంది. మీరెప్పుడైనా యూనివర్శిటీ లైఫ ఎన్‌జాయ్ చేశారా?" డైరెక్టు క్వశ్చన్. అఫెండ్ కాదుగదా – ఇంతవరకు బిల్డప్ చేసిన గుడ్‌విల్ నాశనం అయిపోతుంది. నోనో... ఉత్త పుణ్యానికే అఫెండ్ అయ్యే వ్యక్తిలా కన్పించటం లేదు. క్వైట్ యాన్ ఇంటరెస్టింగ్ గర్ల్.

"లేదండి. అంత అదృష్టం లేకపోయింది"

"ఎంతవరకు చదివారండి" ఆసక్తిగా అడిగాడు.

"ఎస్.ఎస్.యల్.సి. వరకు చదివానండి. కాలేజీలలో జాయిన్ అవాలని ఎంతో ప్రయత్నించాను. కాని పరిస్థితులు కలిసిరాలేదు" కొంచెం బాధగా అంది.

"ఐసీ! అందుకేనా యూనివర్శిటీలో చదవడం చాలా అదృష్టం అంటున్నారు"

"యస్.యస్.యల్.సి. చదివే రోజుల్లో కాలేజీని గూర్చి ఎన్నో కలలు కనేవాళ్ళం. అప్పుడు చదివిన నవలలు, కథలు, కాలేజీ అంటే ఒక "హెవెన్" అనే భావాన్ని కల్గించేవి. అందుకే కాలేజీ జీవితం నాలో ఒక స్వీట్ డ్రీమ్‌గా మిగిలిపోయింది"

క్రమక్రమంగా ఆమె దగ్గరౌతున్నది. షి ఈజ్ స్పీకింగ్ హర్ హార్టు నౌ. అప్పుడే ఇద్దరి మధ్య ఒక ఆత్మీయత లాంటిది ఏర్పడుతోంది... వండర్‌ఫుల్... వండర్‌ఫుల్ జర్నీ... బట్ టాక్ సమ్‌థింగ్... డోంట్ వేస్ట్ ఎ మినిట్...

"కాలేజీ అంటే అందరూ అలాగే ఊహించుకుంటారు" నో యూజ్... కాస్త చమత్కారం జోడించవోయ్... యూజ్ యువర్ విట్స్...

"ఎం.ఏ. చదివాక ఏం చేద్దామనుకుంటున్నారు"

"ఎం.ఏ. ఫస్టు క్లాసులో ప్యాస్ కావాలని ప్రయత్నం చేస్తున్నానండి... ఒకవేళ ఆ కల నిజమైతే ఫారిన్ వెళ్ళాలని ఉంది. ముఖ్యంగా స్టేట్స్ చూడాలని ఉంది. యే హార్వర్డు యూనివర్శిటీలోనో రిసెర్చి చేయాలని ఉంది" మళ్ళీ కోతలు. ఆమె నమ్ముతుందంటావా... ఉత్త హంబక్... ఉత్త కోతలరాయుడు అనుకుంటుందేమో...

"చాలా గొప్ప యాస్పిరేషన్స్ ఉన్నాయే మీకు"

ఆమె చాలా ఎడ్మైరింగ్‌గా చూస్తూ అంది. ఆమె కన్నుల్లో కొత్త ప్రకాశాన్ని చూశాడు. ఒకసారి కాలర్ సవరించుకోవాలనిపించింది. తనిప్పుడు ఆమె దృష్టిలో ఎంతో ఉన్నతుడుగా యెదిగిపోయాడు.

రైలు వెర్రిగా పరుగిడుతోంది...

"కేవలం ఆస్పిరేషన్స్ మాత్రమే" అన్నాడు... అలా అనటం ఎందుకో చాలా అన్‌ప్లజంట్‌గానే ఉంది.

"అంత గొప్ప యాస్పిరేషన్స్ ఉండటం కూడా గొప్పతనమే. స్టేట్స్ అంటే హెవెన్‌కి మారుపేరనిపిస్తుంది... నిజంగా అక్కడికి వెళ్ళటం ఎంత థ్రిల్లింగ్ ఎక్స్‌పీరియన్స్"

థ్రిల్లింగ్... థ్రిల్లింగ్ అనేమాట తనకి చాలా ఇష్టం... "థ్రిల్..." ఆ మాటలోనే, ఆ సౌండులోనే ఎంత థ్రిల్ ఉంది... నిజంగా తనకిప్పుడు చాలా థ్రిల్లింగ్‌గా ఉంది. స్టేట్స్ మాట దేవుడెరుగు. చూస్తుండగానే ఆమె తనకి ఎంతో దగ్గరౌతోంది... ఇంకా ఇంకా... ఆమెకి దగ్గరగా... ఆమె హృదయంలోకి... ఆమె అంతరాంతరాల్లోకి. దగ్గరగా... ఇంకా దగ్గరగా వెళ్ళాలి. ఇదంతా రవితో చెప్తే... జెలసీతో చస్తాడు... రవి కేవలం కలల్లో బతుకుతాడు... కాని తనిప్పుడు రవిలాంటివాడు కనే కలల్ని నిజం చేసుకుంటున్నాడు.

ట్రెయిన్ విసురుకు వస్తున్న గాలికి ఆమె కురులు రేగి చిందర వందరగా ఆమె ముఖంమీద పడుతున్నాయి. వడ్డున పడి కొట్టుకుంటున్న చేపపిల్లల్లాగ... ఆమె ఇంకా ఇంకా అందంగా కన్పించిందతనికి... తల సవరించుకోవటానికి చేసే ప్రయత్నంలో పమిటకొంగు ఎగిరిపోయింది. యవ్వన విన్యాసం ఆమె అవయవాల్లో నాట్యం చేసింది. ఆమెని తన బిగి కౌగిట్లోకి అకస్మాత్తుగా తీసికొని ఉక్కిరి బిక్కిరి చేయాలనిపించింది. నరనరాల్లోను రక్తం పొంగి నిండుగా ప్రవహించింది. యేమిచేస్తుందో? అరుస్తుందా?... అంతా గుమిగూడుతారు. ఏం చెప్తుంది వాళ్ళతో? గార్డు వస్తాడు... పోలీసులు తనని జైలుకి పట్టుకుపోతారు. థ్రిల్లింగ్... అదీ థ్రిల్లింగ్‌గానే ఉంటుంది. మరుపురాని అనుభవంగా స్థిరపడ్తుంది. ఏదో ఒక ఎడ్వంచర్ చేసేసినట్లుగా ఉంటుంది. జీవితం మరీ చప్పబడిపోయింది... థ్రిల్ లేదు.

ఆమె కొంగు సవరించుకొంటూ కాస్త సిగ్గుపడింది.

కాస్సేపు నిశ్శబ్దం. మళ్ళీ సంభాషణ ఎలా సాగించాలి. ప్రపంచములో ఎన్ని విషయాలు లేవు. తనకి ఏది జ్ఞాపకం రావటంలేదే. రవి అయితే సినిమాలు, రాజకీయాలు, కవిత్వం, డిటెక్టివ్ నవలలు, క్రికెట్.. ఇట్లా ప్రతిదాన్ని గూర్చి ఒక గంటసేపైనా మాట్లాడగలడు. కాని ఏం లాభం.ఆడవాళ్ళముందు మాత్రం నోరు

మెదపలేదు. తను ఇప్పుడు ఎన్ని మాటలు ఎంత హాయిగా, ఆహ్లాదంగా ఆమెతో మాట్లాడాడు. ఆమె దృష్టిలో తనిప్పుడు గొప్ప హీరో, స్టేట్స్ విజిట్ చేయబోతున్న అదృష్టవంతుడు. ఆమె మళ్ళీ 'సినిమారంగం' చదువుతోంది.

"ఐడియా... మీకు సినిమాలంటే చాలా ఇష్టం ఉన్నట్టుందే" అన్నాడు.

"ఏదో కాలక్షేపానికి... అప్పుడప్పుడు వెళ్తుంటాను... తెలుగు సినిమాలు చూసాను కొన్ని"

"ఐ డోంట్ లైక్ దీజ్ తెలుగు పిక్చర్సండి! ఉత్త సెంటిమెంటల్ నాన్‌సెన్సు... ఏ ఇంగ్లీషు పిక్చర్‌కి వెళ్ళినా హాయిగా వుంటుంది. మీరసలే వక్కటికూడా ఇంగ్లీషు సినిమా చూడలేదా?"

"లేదండి... చాలా తక్కువ... హైదరాబాద్‌లో మా రెలెటివ్ ఒకామె వుంది... ఎప్పుడైనా ఆమెను చూడటానికి హైదరాబాద్ వెడితే చూస్తుంటాను ఇంగ్లీషు సినిమాలు"

ఐడియా... ఇంగ్లీషు సినిమాల గురించి అద్భుతంగా మాట్లాడగలడు తను. జస్ట్ కంటిన్యూ దిస్ టాపిక్ బోయ్.

"ఏమేం ఇంగ్లీషు సినిమాలు చూసారండి"

"జ్ఞాపకం లేవండి. టెన్ కమాండ్‌మెంట్స్, బెన్‌హర్ చూసినట్టు గుర్తు"

"బెన్‌హర్ చూసారన్నమాట. వండర్‌ఫుల్‌గా లేదూ? ఆ ఛారియేట్ రేసు చూడండి! ఎంత బ్రహ్మాండంగా తీసాడు. ఇట్ వజ్ సో థ్రిల్లింగ్ కదూ? మనవాళ్ళు అలాంటి సీనొకటి తియ్యటానికి వో సెంచరీ పోవాలి" ఆమె నవ్వింది. చాలా ఇంటరెస్టింగ్‌గా వింటున్నట్లు కన్పించింది... యస్. గొ ఎ హెడ్.

"ఆ పిక్చర్లో హెస్టన్ అండ్ బాయిడ్ ఎంత అద్భుతంగా నటించారు"

"బాయిడ్ ఎవరండీ"

"స్టెఫెన్ బాయిడ్ తెలియదూ! మెసాలా వేసినవాడు... అదే... విలన్"

"ఓహో... అతడా... బాగా యాక్టు చేసాడండి"

"ఏమనుకున్నారు మరి... హాలివుడ్ యాక్టర్సంతా అంతే. ఒక్కొక్కడు మహా యోధుడు. చార్లటన్ హెస్టెన్, గ్రెగరీ పెక్, రాక్ హడ్సన్, కర్క్‌డగ్లస్, సీన్‌కానరి, రిచర్డ్‌బర్టన్, పీటర్ వోటులే, టోని కర్టిస్" ఎన్‌సైక్లోపీడియా తెరచాడు. మన నాలెడ్జికి హడలిపోయింది. గొప్పగా ఇంప్రెస్ చేసాడు.

"అమ్మబాబోయ్... మీకు ఇంగ్లీషు సినిమాల్నిగూర్చి బాగా తెలుసే"

"అసలు తెలుగు సినిమాలు చూడనండి..." అన్నాడు గర్వంగా...

"ప్రతివారం ఏ ప్లాజాలోనో ఒక ఇంగ్లీషు పిక్చర్ చూడాల్సిందే..."

"అదృష్టవంతులు మీకేం" అందామె ఈర్ష్యగా. పూర్ గర్ల్. ఈ వయస్సులో ఏ మనలాంటివాడి ప్రక్కనో కూర్చొని ఏ "మైఫేర్ లేడీ" లాంటి ఇంగ్లీషు పిక్చరో ఎన్‌జాయ్ చేయాల్సింది. మారుమూల పల్లెటూర్లో మ్రగ్గిపోతోంది. ఎట్స్ ఎ రియల్ ట్రాజెడి! ట్రెయిన్ వేగాన్ని తగ్గించింది. ఏదో స్టేషన్ వస్తున్నట్లుంది. జనగామ్ కావచ్చు... టైము చూసుకున్నాడు.

"ఒక గంటలో వచ్చేసాము. ఫరవాలేదు. ఎక్స్‌ప్రెస్ ఎక్స్‌ప్రెస్‌లాగే పరుగిడుతోంది"

"సికింద్రాబాదు ఇంక ఎన్ని గంటల్లో చేరగలము" అడిగిందామె.

"ఇలాగే వెళ్తే ఇంకో రెండు గంటల్లో చేరగలము"

ట్రెయిన్ స్టేషన్లో ఆగింది. కాఫీ త్రాగాలనిపించింది. రెండు మూడు సిగిరెట్లు పీల్చేయాలనిపించింది. ఇంకా ఏదో ఏదో చెయ్యాలనిపించింది. గాలిలో ఎగరాలనిపించింది. ఫ్లాట్‌ఫాం మీద ఆ సన్నటి షాబాద్ బండలమీద దొర్లాలనిపించింది. పిచ్చిగా కేకలు వేయాలనిపించింది. విజిల్లూదాలనిపించింది.

'యాహూ' అని అరవాలనిపించింది. ఏదో ఇంకా ఏదో ఏమో చేసెయ్యాలనిపించింది. ఏమిటో మనస్సు ఇలా పరుగెత్తుతోంది. మనిషి మనసు కోతిలాంటిదంటాడు రవి. నిజమే... ఇదో స్ట్రేంజ్ ఎక్స్‌పీరియన్స్... వింత అనుభవం.

కాఫీవాడిని పిలిచాడు. రెండు కాఫీలు తెప్పించాడు. ఆమె వద్దంటున్నా అమెతో కాఫీ తాగించాడు. అప్పుడే ఆమెమీద తనకేదో హక్కున్నట్లుగా ఫీలౌతున్నాడు. కంపార్టుమెంటులోకి కొత్తవాళ్ళు యెక్కారు. అంతా దిగిపోతే ఎవరూ లేకుండా తనూ ఆమె మాత్రమే వుంటే యేమయ్యేది? తనేం చేసేవాడో? ఆమెను గట్టిగా కౌగలించుకొని నలిపివేసేవాడు. ఎన్ని యుగాల దాహమో ఆమె పెదవులతో తీర్చుకునేవాడు.

"ఏమండీ! చాలా దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తున్నారు. యెవరైనా గర్ల్‌ఫ్రెండ్ గురించా?" చిలిపిగా అడిగింది. నవ్వుతూ అడిగింది. ఉలిక్కిపడ్డాడు. తను ఆలోచిస్తున్నది తన గురించేనని తెలిసికొని అలా అడిగిందా?

"యస్! గర్ల్‌ఫ్రెండ్ గురించే. ఆ గర్ల్‌ఫ్రెండ్ ఎవరోకాదు... మీరే" అంటే ఏమంటుందో. నో నో... యూ ఫూల్, డోంట్ కమిట్ ఎ మిస్టేక్ నౌ. తనంటే ఆమెకు ఒక నమ్మకం. ఒక ఆత్మీయత ఏర్పడింది. అది నాశనం కావటం యిష్టంలేదు. ఈ ప్రయాణం ఇలాగే సాగనీ... ఇలాగే ఇలాగే నిరంతరం సాగిపోతే...

"అబ్బే! నాకెవరూ గర్ల్‌ఫ్రెండ్స్ లేరండి" జేబులోనుండి సిగరెట్ పెట్టె తీసి "తాగొచ్చా" అన్నట్లుగా చూసాడు.

"ఫరవాలేదు – యు కెన్ స్మోక్" అంది నవ్వుతూ. రైలు కదిలింది. సిగరెట్ అంటించాడు. ఆమె తనకేసి ఎడ్మైరింగ్‌గా చూస్తోంటే ప్రతి క్షణానికి ఆమెలో కొత్త అందాన్ని కొత్త వెలుగుని చూస్తున్నాడు.

"మీ క్లాసులో గర్ల్స్ లేరా" ఆసక్తిగా అడిగిందామె.

"ఎందుకు లేరు... బోలెడుమంది"

"మీతో సోషల్‌గా మూవ్‌కారా?"

"మీరేమన్నా అనండి. ఈ యూనివర్సిటీలో చదివే గర్ల్స్ అంటే నాకు చాలా అసహ్యం. ఎం.ఏ. చదువుతున్నామని, మాకన్నా అందమైనవాళ్ళు ఈ ప్రపంచములో లేరన్నట్లు, ఎలిజిబెత్ టేలర్లో, సోఫియా లారెన్లో అయినట్లు, ప్రతీ బోయ్ స్టూడెంటు వాళ్ళంటే పడి చస్తున్నట్లు వాళ్ళకు బోలెడు గర్వం" ప్రతిమాట వత్తిపలుకుతున్నాడు.

"వాళ్ళు నిజంగా అందంగా ఉంటారా?" ముందుకు వంగి చాలా క్యూరియస్‌గా అడిగింది.

"నీ ముందు వాళ్ళంతా దండుగే" అనాలనిపించింది.

"ఉండక ఏంచేస్తారు. లెటెస్టు ఫ్యాషన్స్‌తో, ట్రిమ్మ్‌గా, టైటుగా అలంకరించు కొని, మగవాడిని ఆకర్షించాలని ఎన్నో విధాలుగా తంటాలుపడ్తుంటారు. వాళ్ళకు మగవాళ్ళని ఆకర్షించాలని ఒకవేపు ఉంటుంది. వాళ్ళ ఆకర్షణలకి ఎక్సైట్ అయ్యి నాలాంటివాడు ఎవడైనా ఏమైనా అంటే ప్రిన్సిపాల్‌కి రిపోర్టు చేస్తుంటారు. వాళ్ళకి వెస్టరన్ పీపుల్‌ని అనుకరించడమే తెలుసుకాని, వాళ్ళ మ్యానర్స్ తెలియదు. వాళ్ళలాగ బోయ్స్‌తో సోషల్‌గా మూవ్ కాలేరు. అయినా వాళ్ళ సబ్‌కాన్షయస్‌లో ఎప్పుడూ బోయ్స్ మీద ధ్యాసే" అన్నాడు. ఆమె తన మాటల్ని మామూలు కంటే చాలా ఆసక్తిగా వినటం గమనించాడు. కాని తను కొంచెం మితిమీరి మాట్లాడుతున్నాడేమో... ఆడవాళ్ళను గూర్చి అలా మాట్లాడితే ఆమె ఏమనుకుంటుంది? తనిలా మాట్లాడడానికి తన క్లాస్‌మేట్ నళిని కారణం కాదుకదా? రెండు మూడు సార్లు నళినితో మాట్లాడబోయి ఫెయిల్ అయ్యాడు. దానికి చాలా గర్వం. అదంటే తనకి అసహ్యం.

రైలు వేగాన్ని అందుకుంటోంది.

"ఇంకా ఎన్నిచోట్ల ఆగుతుందండీ" కిటికీలోంచి బయటకు చూస్తూ అడిగింది.

"ఎట్ వోన్లీ వన్‌స్టేషన్... నెక్స్‌ట్ సికింద్రాబాదే" అన్నాడు.

"థాంక్‌గాడ్" అందామె.

"ఏం? బోర్ అవుతున్నారా?"

"నో నో – త్వరగా వెడితే నిజామాబాద్ ట్రెయిన్ దొరకవచ్చునని"

"ఎన్నింటికి ఆ ట్రెయిన్?"

"రెండింటికనుకుంటాను"

"రెండింటికైతే మీకు దొరకకపోవచ్చు. ఇపుడే పన్నెండు జౌతోంది"

"జౌననుకోండి"

ట్రెయిన్ వెర్రిగా పరిగిడుతోంది. ఇంకా రెండు గంటల్లో ఎవ్రీథింగ్ ఈజ్ గోయింగ్ టు బి ఎండెడ్. రెండుగంటల్లో ఈమెకి మనకి శాశ్వతంగా ఎడబాటు... అంతేనా? అంతే! దట్సాల్... ఈమెని ఈ ఒక్కరోజు హైదరాబాదులో ఆపేయ గలిగితే...? ఐడియా... ప్లే సమ్ ట్రిక్... ఆమె వెళ్ళాల్సిన ట్రెయిన్ వెళ్ళిపోతే? ఈ ట్రెయిన్ ఇంత వెర్రిగా పరుగెత్తకపోతే? హైదరాబాదులో ఈమెకెవరో రిలేటివ్ వుందిట. ఆ రిలేటివ్ పేరు చెప్పి ఈమెను ఆపగలిగితే.

"హైదరాబాదులో మీకెవరో రిలేటివ్ ఉన్నారు కదా. ఈరోజు వాళ్ళింట్లో వుండిపొండి. ఇప్పుడు హైదరాబాదులో ఎగ్జిబిషన్ కూడా వుంది. ప్లాజాలో మంచి ఇంగ్లీషు పిక్చర్ వుంది. చాలా హాయిగా గడపొచ్చు. రేపు పొద్దున్నే వెళ్ళిపోదురుగాని"

ఎస్ అంటే! ఎస్... ఒక్కమాట... ఆమె ఎస్ అంటే ఎంత ఎక్సైటింగ్‌గా గడపొచ్చు ఈ రోజుని.

"అంత అదృష్టం లేదండీ. రేపు పొద్దున నేను డ్యూటీలో జాయిన్ కావాలి. ఈరోజు తప్పకుండా నా డెస్టినేషన్‌కు చేరాల్సిందే"

ఐడియా ఫెయిల్డ్ – యే మిజరబుల్ ఫెయిల్యూర్–

"ఆ నిజామాబాద్ ట్రెయిన్ వెళ్ళిపోతే యేం చేస్తారు?"

"మళ్ళీ నాల్గింటికి ఇంకో ట్రెయినుంది"

నాన్‌సెన్స్... ఒకేచోటికి యిన్ని ట్రెయిన్స్ ఎందుకు వేశారో. వెధవ రైల్వే డిపార్టుమెంట్ – లేనిచోటికి లేనేలేవు.

"మరి మీరు నిజామాబాద్ నుంచి ఏదో బస్ క్యాచ్ చెయ్యాలేమో – అది మిస్సయితే" ఆశగా అడిగాడు. ఈ దెబ్బతో ఒప్పుకుంటుంది.

"ఆ బస్సులు చాలా ఉంటాయిలెండి. రాత్రి 9 గంటలకి లాస్టుబస్"

డ్యామ్ ది బసెస్ – డ్యామ్ ది ట్రెయిన్స్ – చాలా తలబిరుసు రకమున్నట్లుందే! నేను ఉండమంటున్నాననైనా వప్పుకోదేం? ప్రపంచంలో యే శక్తి ఆమెను ఈరోజు ఆపలేదు. ఇక రెండు గంటల్లో అంతా అంతం కాబోతుంది. రెండుగంటల్లో ఈమెవరో? తనెవరో? వ్వాట్ నాన్‌సెన్స్... ఈ సిల్లీథింగ్‌ని యింత సీరియస్‌గా తీసుకుంటున్నాడు. కాంట్ యు టేక్ ఇట్ ఈజీ? ఇట్స్ ఎ మియర్ ఫన్ – ఇంత సెంటిమెంట్ డెవలప్ అవుతున్నదే?... మనలోకూడా ఓ కవి ఉన్నాడా? చాలా చిన్న విషయాన్ని ఇంత ఎగ్జాజిరేట్ చేసుకుంటున్నాడా? అయిపోతుందా? నిజంగా రెండు గంటల్లో అంతా

అయిపోతుందా? ఏమిటిది? అప్పుడే ఏదోబాధ. ఏ స్వీట్ మెలాంఖలి! స్వీట్ మెలాంఖలి అనే పదం రవికి చాలా ఇష్టం. కిటికీలోంచి బయటకు చూస్తోంది. తనలాగే ఆమె కూడా ఫీలవుతోందా- లేక ఈ బాధంతా తనకేనా? ఆమెకు అట్లాంటి ఫీలింగే లేదా? ఉంటే తను అంతగా హైదరాబాదులో ఈరోజు ఉండిపొమ్మంటే వప్పుకోదా? ఏమిటిది- అప్పుడే ఆమెతో ఎందుకీ అనుబంధాన్ని పెంచుకున్నాడు. ఇదంతా సెంటిమెంటల్ నాన్‌సెన్సు... రవిగాడి ప్రభావం.

"హైదరాబాదులో ఎక్కడ మీరుండేది?"

ఉన్నట్లుండి అడిగింది- యస్, ఆమెకూడా తనలాగే ఫీలౌతోంది! అందుకే తనను గూర్చి విడిపోయేలోగా ఇంకా ఇంకా తెలుసుకోవాలనే ప్రయత్నం చేస్తోంది.

"యూనివర్శిటీ హాస్టల్స్‌లోనండి"

"యూనివర్శిటీ హాస్టల్స్ చాలా బావుంటాయటగా?"

"చాలా బావుంటాయి! ముఖ్యంగా ఎ అండ్ బి హాస్టల్స్ చాలా బావుంటాయి. అసలు యూనివర్సిటీ క్యాంపసే చాలా బావుంటుంది. ఆర్ట్సు కాలేజి, లాండ్ స్కేప్‌గార్డెన్, న్యూ లైబ్రరీ బిల్డింగ్ - అన్నీ చాలా బావుంటాయి.

"ఒకప్పుడు యూనివర్సిటీలో చదవాలని ఎంతగా కలలుగనేదాన్నో. కాలేజి గురించి స్నేహితులగూర్చి ఏవేవో ఊహాలోకాలు- కాని-" ఎంతో ఆత్మీయంగా, తన హృదయపు అంతరాంతరాలని తనకి చెప్తోంది. ఆమె కలలని కన్నీళ్ళని, బాధల్ని గాధల్ని తనతో చెప్పుకొని హృదయభారాన్ని తీర్చుకొని తనతో, తనలో ఐక్యమవాలనే ప్రయత్నమా అది? - ఇంకా ఇంకా దగ్గరికి తన హృదయంలోకి తన భావనాలోకంలోకి దూసుకుపోతున్నది. ఏమిటిది? రెండు గంటల్లో ఎవరిదోవన వాళ్ళు వెళ్ళిపోతారు. ఎందుకీ వెర్రి మమకారం- ఎందుకీ వెర్రి ఆత్మీయత. ఆమె ఇంకా ఏదో చెప్పుకోవాలని, ఏదో మాట్లాడాలని - తనకేసి - తనకోసం చూస్తోంది.

"కాని, ఆగారేం? చెప్పండి"

"ఏముంది పాతకథే - మా కుటుంబం అంత డబ్బున్న కుటుంబం కాదు. ఎలాగో యస్.యస్.యల్.సి. వరకు చదివించారు. తర్వాత ఏదైనా ఉద్యోగం చూసుకో మన్నారు. అంతే - ఒక మారుమూల పల్లెటూర్లో స్థిరపడిపోయాను".

ఆమె ముఖం వివర్ణమైంది. ఇంతసేపు ఎంతో ప్రయత్నంతో మాట్లాడినట్లని పించింది. అప్పుడామెను చూస్తే, ఏడుస్తుందేమోననిపించింది. ఏడిస్తే ఎలా ఓదార్చాలో తనకు తెలియదు. చాలా రెడిక్యులస్‌గా ఫీలౌతాడు. థాంక్ గాడ్ - అట్లాంటిదేమీ చేయలేదు. ఇంకా ఎన్నో అడగాలనుకున్నాడు. కాని ఏమడిగితే ఏం ప్రమాదమో-పూర్ డ్యామ్‌సెల్ - డ్యామ్‌సెల్ ఇన్ డిస్ట్రెస్. ఉడ్ హౌస్ గుర్తొస్తే చాలు నవ్వులే నవ్వులు.

మనమేదైనా సహాయం చేస్తే? ఏం సహాయం చేయగలడు తను - ఈమెను పెళ్ళి చేసికుంటే - వప్పుకుంటుందా? వప్పుకోక ఏం చేస్తుంది? అసలీమెకు పెళ్ళి అయిపోయిందేమో... నోనో... ఆ లక్షణాలేమీ కనిపించటంలేదు. పెళ్ళి చేసుకుంటావా? ఇట్స్ టూమచ్. ఎం.ఏ. ఫస్టుక్లాస్... యునైటెడ్ స్టేట్స్... హార్వర్డు యూనివర్శిటీ... అప్పుడు గాని పెళ్ళి! ఫన్నీగా ఉంటుందని సంభాషణ మొదలెట్టి ఈ వలయంలో చిక్కుపడిపోతున్నాడేమిటి? ఈమెను పెళ్ళి చేసుకోవటమా? నోనో. తనని అన్ని అప్పులుచేసి ఎందుకు చదివిస్తున్నాడు నాన్న. ఎవరో వేలకు వేలిచ్చి పిల్లనిస్తారని. ఈమెను పెళ్ళి చేసుకున్నానని తెలిస్తే యింకేముంది? హార్టుఫెయిల్! గుండె ఆగిపోతుంది. నాన్న గుండె ఆగిపోతే అమ్మ గుండె ఉంటుందా! అమ్మ బాబోయ్! ట్రాజెడి - ఏ గ్రేట్ ట్రాజెడీ ఔతుంది.

ఆమె తేరుకుంది. కురుల్ని చీరెని సవరించుకుంటోంది. నలిగిపోయిన గులాబీ రంగు చీర, రేగిన కురులు గాలికి తొలగిపోతున్న పమిట - గాలి గోల చేస్తున్నది... ఆమెనలా చూస్తోంటే కోరికలు విజృంభిస్తున్నాయి. నలిగిపోయిన గులాబిపువ్వులాగుంది. పెళ్ళి చేసుకుంటే ఆ పువ్వు తన స్వంతం ఔతుంది. ఆ పువ్వులో నిక్షిప్తమైన అమృతాన్నంతా తను గ్రోలవచ్చు. ఆమె యౌవనాన్నంతా అనుభవించవచ్చు. అతని నరనరాల్లో రక్తం పొంగింది.

చేతిలో ఉన్న ఎన్‌కౌంటర్‌ని నలిపివేస్తున్నాడు. ఏదో పిచ్చి ఆవేశం అతన్ని వశపరచుకుంటోంది. తనని తను కంట్రోల్ చేసుకోలేకపోతున్నాడు. ఏ క్షణంలో ఏం చేస్తాడో?

"ఏమండీ! మీ మ్యారేజి అయ్యిందా?" చిలిపిగా అడిగింది.

ఏ ఫూలిష్ క్వశ్చన్. తనని చూస్తే తెలియటం లేదా? ఇంత చిన్నవయస్సులో మ్యారేజి చేసుకోవటమా? నాన్‌సెన్స్... మనని ఆమె యింకా తెలుసుకోలేదు. పూర్ గర్ల్! ఇన్నోసెంట్ గర్ల్!"

"లేదండి - నాట్ యెట్"

"ఆ అదృష్టవంతురాలెవరో" మళ్ళీ అదే చిలిపితనం, ఎందుకలా మాట్లాడుతోంది? ఎందుకు తననలా రెచ్చగొడుతోంది? తన నుండి ఏమి ఆశించి ఆమె అలా మాట్లాడుతోంది? "మీరే" అంటే సంతోషిస్తుందా? ఆ సమాధానం కోసమే అలా అడిగిందా! అప్పుడే తననుండి అంత ఎక్స్‌పెక్ట్ చేస్తోందా?

"ఇప్పుడిప్పుడే పెళ్ళి చేసుకొనే ఐడియా లేదండి. ఎం.ఏ. ఫస్టుక్లాసు - తర్వాత రిసర్చ్. తర్వాత స్టేట్స్. అప్పుడుగాని పెళ్ళి-"

"ఇవన్నీ పెళ్ళిచేసికొని సాధించలేరంటారా?" అడిగిందామె. ఇంకా ఇంకా దేనికోసమో పెనుగులాడుతోందామె. కాని నో యూజ్. కాంట్ హెల్ప్ ఇట్-

"నో- ఐ డోంట్ థింక్ సో. చాలా కష్టం. ఇట్స్ వెరీ డిఫికల్ట్"

ఆమె చాలా డిసప్పాయింటు అయినట్లుంది. ఏమీ మాట్లాడలేదు. సిగరెట్ వెలిగించాడు. పొగవదుల్తోంటే ఏవో ఎప్పుడూ చూడని దివ్యలోకాల్ని చూస్తున్నట్లు, ఎప్పుడూ అనుభవించని అద్భుత అనుభవాన్ని అనుభవిస్తున్నట్లుగా ఫీలయ్యాడు. ఐ డోంట్ నో హౌ ఇట్స్ గోయింగ్ టు ఎండ్? ఎలా అంతమవబోతున్నదో! నిజంగా అంతమౌతుందా! గంటలు క్షణాల్లా గడుస్తున్నాయి. ఇంకో గంటలో, ఇంకో క్షణంలో అంతా అంతమై పోతుంది. ఈ ప్రయాణం ఇలా సాగితే ఇక్కడ నుండి నిరంతరంలోకి - ఫ్రమ్ హియర్ టు ఎటర్నిటీ... సూర్యుని చుట్టూ నవగ్రహాలు ఎలా నిరంతరం తిరుగుతున్నాయో, అలాగే తామున్న ఈ ట్రెయిన్ భూమిచుట్టు ఎల్లప్పుడు ఇలాగే తిరగ్గలిగితే-

"ఫ్రమ్ హియర్ టు ఎటర్నిటీ!" అనే మాట తనకు చాలా ఇష్టం. ఆ పేరుతో ఓ నవల కూడా వచ్చిందట. ఆ నవల ఆధారంగా ఓ సినిమా కూడా... రవి ఆ సినిమా చూశాడు. ఆ సినిమాలో ఓ బ్రహ్మాండమైన కిస్సింగ్ సీన్ ఉందిట! మనం చూళ్ళేదు. ఫ్రమ్ హియర్ టు ఎటర్నిటీ!

"ఇంకో గంటలో సికింద్రాబాద్ చేరుకుంటామా?" అడిగిందామె. ఇంకో గంట - 60 నిముషాలు - అంతే. అంతా అంతం - భూమి సూర్యుని చుట్టూ తిరగకుండా ఎవరూ ఆపలేరు. ఈ ట్రెయిన్ను సికింద్రాబాద్ చేరకుండా ఎవరూ ఆపలేరు. ఏదైనా యాక్సిడెంట్ జరిగి ఆగిపోతే? నోనోనో...

"ఔను ఇంకో గంటలో చేరుకుంటాము. భోనగిర్ కూడా వచ్చేస్తోంది"

భోనగిరి స్టేషన్లో ట్రెయిన్ ఆగింది. మళ్ళీ సిగరెట్ వెలిగించాడు. ఫ్లాట్ఫాం మీద గారెలవాడు కన్పించాడు.

"ఆకలి వెయ్యటం లేదూ? ఏమైనా తీసుకుంటారా!"

"అబ్బే - లేదండి... ఏమీ అక్కర్లేదు"

ట్రెయిన్ కదిలింది. ఈలోపలే ఏం మాట్లాడుకున్నా. ఇంతసేపు మాట్లాడిందంతా ఉత్త చెత్త. ఇంకేదో - ఇంకేదో ఈ చెత్త కానిది మాట్లాడాలని ఉంది. ఎక్కడో హృదయపు అట్టడుగున ఉన్న ఏదో ఏదో ఈమెతో చెప్పుకోవాలని ఉంది. కాని ఎలా? గొంతు మూగపోతున్నది. మాట పెగిలిరాదు. "గుండె గొంతుకలో కొట్లాడుతుంది. కూర్చుండనీదురా కూసింతసేపు" ఎప్పుడూ రవి ఈ పాట

పాడుతుంటాడు ఆ పాట - తనకు యిష్టం లేదని ఈసడించుకొనే కవిత్వం ఇలా తన గొంతులో ప్రవేశిస్తున్నదేమిటి?-

ట్రెయిన్ వేగాన్ని పుంజుకుంటోంది.

"ఇది జనవరి లాస్ట్ వీక్ కదా... మీ ఎగ్జామ్స్ దగ్గరకొస్తున్నాయనుకుంటాను. స్టడీస్ బాగా అవుతున్నాయా" అడిగిందామె. ఎగ్జామ్స్! - ఉలిక్కిపడ్డాడు. ఈ నాలుగైదు గంటలు ఎగ్జామ్స్‌ని పూర్తిగా మరచిపోయాడు. ఒక నెలరోజులుగా ఈ ఎగ్జామ్స్ భయపెడుతున్నాయి. ఔను - ఇది జనవరి లాస్టు వీక్, ఎగ్జామ్స్ వస్తున్నాయి దయ్యాల్లాగా - భూతాల్లాగా - బ్రహ్మరాక్షసుల్లాగ - సికింద్రాబాద్ స్టేషన్‌లాగ! ఈ ట్రెయిన్‌లా పరుగిడుతోంది కాలం - మార్చి వచ్చేస్తుంది. ఎవరూ ఆపలేరు. పరీక్షలనే జ్వాలల్లో పడి తను ఆహుతి ఐపోతాడు - లాభం లేదు. పుస్తకం తెరిచి చదవలేడు - ఆ మంటల్లో దూకి తనను తాను రక్షించుకునే సాధనాలని సృష్టించుకోవటం లేదు. వెధవ పరీక్షలు ! ఈమెతో ఉన్న ఈ నాలుగు క్షణాలన్నా ఆ పీడకలని మరచిపోదాము.

"ఎగ్జామ్స్ అంటే నాకేం భయంలేదండి, ఐ నెవర్ కేర్ ఫర్ దీజ్ బ్లడీ ఎగ్జామ్స్. ఈసారి ఫస్ట్ రాంక్ తేవాలనుకుంటున్నాను. అందుకని కాస్త సీరియస్‌గా చదువుదా మనుకుంటున్నాను. యేమౌతుందో చెప్పలేను" సాధ్యమైనంత నిర్లక్ష్యంగా చెప్పాడు.

"ఏమౌతుందండి. మీకు తప్పకుండా రాంక్ వస్తుంది. ట్రై చెయ్యండి. ఐ విష్ యు గ్రాండ్ సక్సెస్ ఇన్ యువర్ ఎగ్జామ్స్" మేఘాలమీద తేలిపోతున్నట్లని పించింది. శరీరంలోని నరనరాల్లో గొప్ప ఆనందమేదో ప్రవేశించినట్లుగా, ఓ దివ్యమైన రేయికన్న మధురస్వప్నం నిజమైనట్లుగా ఆమె తనని విష్ చేసింది. ఈమె విష్‌ని నిజం చేస్తాడు. హాస్టల్‌కి వెళ్ళటంతోటే చదువుతాడు. డే అండ్ నైట్ పుస్తకాలని తినేస్తాడు. నిద్రాహారాలు మానేస్తాడు. ఎగ్జామినర్ హడలిపోయేలా రాస్తాడు. కుప్పలు తెప్పలుగా మార్కులు... తన పేపర్ల మీద మార్కుల వర్షం కురుస్తుంది. తన కల నిజమౌతుంది. యూనివర్సిటీ ప్రొఫెసర్లంతా తనని కంగ్రాచ్యులేట్ చేస్తారు. నళిని - నళిని కూడా తనని కంగ్రాచ్యులేట్ చేస్తుందా - తనే ఇంటెలిజెంట్ అని - తన ముందు ఎవడైనా దండగేననే గర్వంతో విర్రవీగుతున్న నళిని జెలసీతో చస్తుంది. ఈమె - ఈమె పేరేమిటో - పేరైనా తెలియదు; 'భాషన్నా తెలీదు' - చలం గారు ఈ పేరుతో కథ రాశారట్ట. రవి చెప్పాడు. యేదో పేరు- యేపేరైతే యేంలే... 'వాట్స్ ఇన్ ఎ నేమ్' అన్లేదా షేక్స్పియర్ అంతటివాడు.

సుధ-నీరజ-సాధన-యేదో ఒకటి.

నాలుగు గంటలకు ముందు ఒక అపరిచితురాలు. ఇప్పుడు తన జీవితాన్నే మార్చేసేటంత ప్రభావాన్ని సాధించింది. ఏమిటిది? ఫన్నీగా ఉంటుందని జస్ట్ ఫర్ ఫన్ స్టార్టు చేసాడు. ఇదంతా ఫన్నేనా? ఆమె విష్ చేసింది. థాంక్ చెయ్యటమే మరచిపోతున్నాడు.

"థాంక్స్ - థాంక్సండి. మీరు విష్ చేసాక..." ఏదో అనబోయాడు. అసహ్యంగా ఉంటుందని మానేశాడు.

ఆమె తేటగా నవ్వింది. కాస్సేపు ఇద్దరూ మాట్లాడలేదు... నిశ్శబ్దం... పట్టాల మీద ట్రెయిన్ చక్రాల చప్పుడు... తన గుండెల చప్పుడులాగ... ఎందుకో ట్రెయిన్ చప్పుడు చాలా భయంకరంగా ధ్వనించింది. ఈరోజు ట్రెయిన్ వెర్రిగా, వేగంగా పరిగెడుతోంది. యాక్సిడెంట్ కాదు కదా.

"సికింద్రాబాదు దగ్గరౌతోంటే భయమేస్తోందండి" అందామె.

ఎందుకు - యస్ - ఆమెకూడ తనలాగే ఫీలౌతూంది. ఆమెకు కూడ ఈ ప్రయాణం ఎటర్నల్‌గా సాగాలనిపిస్తోంది.

"ఏం ఎందుకు?" అన్నాడు.

"సికింద్రాబాదులో ట్రెయిన్ మారటం అంటే నాకు చాలా కన్‌ఫ్యూజింగ్‌గా ఉంటుంది" అందామె.

"ఓ-అదా -" తన ఊహ నిజం కాదనే బాధ - కాని వెంటనే అన్నాడు.

"మిమ్మల్ని ట్రెయిన్ ఎక్కించాకే నేను హాస్టలుకి వెడతాను"

తను ఆమెకు సహాయం చేసే అవకాశం దొరికింది. ఏ గ్రేట్ ఆపర్చునిటీ.

"థాంక్సండీ"

ఆమె కళ్ళు మెరిసాయి. కాని ఐడియా... మళ్ళీ ఒకసారి ఈమెని ఈరోజు హైద్రాబాద్‌లో ఆపటానికి ప్రయత్నం చేస్తే?-

"అసలు మీరో పనిచేస్తే బావుంటుంది. ఈరోజు హైద్రాబాద్‌లో ఉండండి. రేపు ప్రొద్దున వెళ్ళిపోదురుగాని - మీకెవరో రెలిటివ్ కూడా ఉన్నారన్నారు?"

లాస్ట్ ఛాన్సు... ఈమె ఈరోజు హైద్రాబాద్‌లో ఉంటే... ఎగ్జిబిషన్... ప్లాజా థియేటర్... కళ్ళముందు వివిధ వర్ణాలతో ధగద్ధగాయమానంగా మెరుస్తున్నాయి. ఈ టెక్నికల నిజమౌతుందా- ఈమె ఉంటానంటే రిలేటివ్ ఇల్లేం ఖర్మ, ఏ తాజ్‌మహల్ హోటల్లోనో ఫస్టుక్లాసు రూమ్ తీసుకుంటాడు... ఈరాత్రి మధురమైన రాత్రిగా... క్రొత్త లోకాల్ని చూపించిన రాత్రిగా మిగుల్తుంది. కాని ఒప్పుకుంటుందా... ఒక్కమాట... యస్ - ఆల్‌రైట్... ఆమె ఆలోచిస్తోంది... తన ఆశ- తన టెక్నికల- ఆమె పెదవుల వెనుకదాగి ఉంది. ఏమౌతుంది? - చెప్పదేం - యస్ అనదేం??

"లేదండి. ఐ యామ్ నాట్ దట్ లక్కీ. ఇవ్వాళ తప్పకుండా వెళ్ళాలి. లేకపోతే ఈ ఉద్యోగం కాస్తా పోతుంది" బాధగా అంది.

డామ్ ది ఉద్యోగం. వెధవ ఉద్యోగం పోతేయేం? ఇట్లాంటి రాత్రి మళ్లీ వస్తుందా? తనకి వెధవ ఉద్యోగం. కాని ఆమెకది జీవన్మరణ సమస్య. ఉద్యోగం పోతే నువ్విస్తావా? "వెధవ ఉద్యోగం పోతే పోయింది. నాకోసం – యస్... నా కోసం... ఈరాత్రి ఆగిపోండి" అంటే ఒప్పుకుంటుందా?

"ఈ రాత్రికేనా... లేక" అని అడుగుతుంది. ఒక్కమాటలో బ్లంట్‌గా చెప్పాలంటే పెళ్ళి చేసుకోమంటుంది. పెళ్ళి చేసుకుంటానంటే ఈరాత్రికేం ఖర్మ, జీవితమంతా నీతోనే... నాన్‌సెన్స్ – ఐ డోంట్ వాంట్ దట్ – పెళ్ళి – కాళ్లు చేతులు కట్టి చెరసాలలో పడేయటం, బోనులో ఇరికించటం. తన కలలు, తన స్వేచ్ఛ, తన స్టేటస్, తన రిసర్చ్... అన్నీ కొట్టుకుపోతాయి. ఐ యామ్ నాట్ రెడీ ఫర్ దట్.

నిశ్శబ్దం – భారమైన నిశ్శబ్దం, గుండెల్ని చీల్చివేసే నిశ్శబ్దం – గుండెల మీద కుంపటిలా కూర్చున్న నిశ్శబ్దం – నిశ్శబ్దం కాదు – భయంకరమైన చప్పుడు – క్రూరంగా, కర్కశంగా అరుస్తున్న ట్రెయిన్... దర్టీ ట్రెయిన్– కూలిపోతుందా? – అంతా చస్తారా? అదైనా బావుండేది. ఈ గొప్ప అనుభవం అంత అందంగా ముగిసేది.

ఆమె మళ్ళీ కిటికీలోంచి బయటకు చూస్తోంది. ఆమె ముఖం ఎందుకో చాలా విషాదంగా ఉన్నట్లనిపించింది. ఓ స్వీట్ మెలాంఖలీ ఆమె ముఖంలో దోబూచులాడుతోంది. స్వీట్ మెలాంఖలి... రవికి చాలా ఇష్టమైన పదం. ఇప్పుడు రవి ఏం చేస్తున్నాడో? బాగా చదువుతుంటాడు... చదవనీ. వెధవ పరీక్షలు – జీవితంలో మళ్ళీ ఎప్పుడైనా ఇంత గొప్ప క్షణాలని అనుభవించగలడా? పరీక్షలు ఎన్నైనా ప్యాసుకావచ్చు.

"ఏమండి... ట్రెయిన్ ఇవ్వాళ ఇంత వేగంగా వెళ్తోందేమి?"

"ఔను. డివాస్టేటింగ్ స్పీడ్. ఎక్స్‌ప్రెస్ ఏమిటి – జి.టి. ఎక్స్‌ప్రెస్‌లాగ వెళ్తోంది"

ట్రెయిన్ వేగంగా వెళ్ళటం ఆమెకూ బాధగానే వుంది. ఆమె కూడ తనలా ఫీలౌతోంది. కాని నోరువిప్పి చెప్పుకోలేదు. మూగజీవులం. కాని ట్రెయిన్ సికింద్రాబాదు చేరేలోగానే ఏదైనా చేస్తే – లేక ఏదన్నా జరిగితే. ఐ విష్ సమ్‌థింగ్ టు హాపెన్, ఫస్టుక్లాసు కంపార్టుమెంటు అయితే ఏమన్నా చేసేవాడు. కాని థర్డుక్లాసు... అటూ ఇటూ ఇంతోమంది విలన్స్‌లాగ. నో యూజ్ – ఏమీ చెయ్యలేడు. నిస్సహాయుడు, అసమర్థుడు. మాటలతో కోరికలు తీరుతాయా? ఓ గాడ్! ఏమిటీ బాధ? ఏమిటీ అశాంతి. గాడ్ మీద నమ్మకం లేని మనకి గాడ్ జ్ఞాపకం వస్తున్నాడు. ఈమెని

ఈరోజు తనతో హైదరాబాదులో ఆపితే, ఆ గాడ్‌ను నమ్మి అతడేది కావాలంటే అది ఇచ్చేవాడు. వంద కొబ్బరికాయలు... తిరుపతికెళ్ళి గుండు... సిల్లీ - మరీ సిల్లీగా తయారవుతున్నావురా బ్రదర్. నీ బుర్ర చెడిపోతున్నది.

"అయితే నాకు రెండు గంటల ట్రెయిన్ దొరకవచ్చు" అందామె.

మళ్ళీ బాధే ధ్వనించింది ఆమె కంఠంలో. విడిపోతున్నామన్న బాధా? ఇంకోసారి ట్రై చేద్దామా-

"మీకు రెండు గంటల ట్రెయిన్ దొరక్కపోవచ్చు. అప్పుడేం చేస్తారు?"

"4 గంటలకి ఉందిగా మళ్ళీ"

"4 గంటలకి సికిందరాబాదు నుండి బయల్దేరితే మీరు మీ డెస్టినేషన్ చేరేటప్పటికి ఎంత రాత్రి ఔతుందో చూడండి. సికింద్రాబాద్ స్టేషన్లో పట్టపగలే భయపడ్తారే - 12 గంటల రాత్రి బస్సులో ప్రయాణం చెయ్యడమంటే - ఒక్కరూ ఎంత ప్రమాదమో ఆలోచించండి"

"రాత్రైనా పగలైనా వెళ్ళాల్సిందే. ఉద్యోగం అన్నాక అంతే"

వెధవ ఉద్యోగం - లాభం లేదు. వెధవ ఉద్యోగం పోతే పోయింది. తనతో తనకోసం ఉండిపొమ్మని తను అడుగలేదు. ఆమె ఉండిపోదు. ఇద్దరిమధ్యా పెద్ద అఖాతం. దానిమీద బ్రిడ్జికట్టలేదు. అందుకు సంసిద్ధంగా లేదు. పోనీ ఇంకో ఐడియా. తనని ఆమె వెళ్ళే ఊరిదాకా తోడు రమ్మంటే... "మా ఊరిదాకా పంపించి వద్దురుగాని రండంటే ఎంత బావుండును..." వెంటనే ఒప్పుకుంటాడు.

"చాలా రాత్రవుతుంది. భయపడ్తారు" సజెస్టివ్‌గా అన్నాడు.

"ఫరవాలేదండి... ఎలాగో వెళ్తాను"

"రాత్రి - చీకటి - వేల ఎలక్ట్రిక్ దీపాలున్న హైద్రాబాద్‌లాంటి సిటీలోనే మాలాంటి యువకులం అప్పుడప్పుడు భయపడ్తుంటాము. ఆ పల్లెటూర్లో అలా రాత్రి వెళ్ళటం ఎంత ప్రమాదం - జస్ట్ ఆలోచించండి" అన్నాడు. తనను రమ్మంటే... ఆమెకి తోడుగా తనని రమ్మంటే... ఇప్పటికైనా అర్థం చేసుకొని రమ్మంటే...

"అబ్బే ఏమీ కాదండి - నాకిలా వెళ్ళడం అలవాటే. మీరనవసరంగా భయపడ్తున్నారు"

వ్యాట్ ఎ డేర్ డెవిల్ - ఆడది కాదు, దయ్యం. రాక్షసి. 12 గంటల రాత్రి బస్సు దిగి దయ్యంలా నడచిపోతుందేమో. ఎవడి సహాయం అవసరం లేదు. తలబిరుసు. ఎవడైనా ఆ రాత్రి పట్టుకొని నలిపివేస్తే ఏం చేస్తుందో? అప్పుడుగాని తెలిసివస్తుంది. ఐ హేట్ దిస్ డేర్ డెవిల్... ఐ హేట్ విత్ ఆల్ మై హార్ట్ అండ్ సోల్. ఎంత చెప్పినా అర్థం చేసుకోదు. దయ్యంలా ఒక్కర్తే పోతానంటుందే కాని

తనని రమ్మనదే? ఎందుకు రమ్మంటుంది? అలవాటేనట ఇలా వెళ్ళటం? ఎంత మందున్నారో ఆ ఊళ్ళో ఈమెగారి పరిరక్షకులు. అందుకే అంత ధైర్యం. అన్నీ సర్దుకుంటోంది. సికింద్రాబాద్ స్టేషన్ వస్తున్నది. ఏమీ జరుగలేదు. జరుగదు.

లేచి నిల్చుంది, పెట్టె క్రిందకి దింపుకుంటోంది. పీకెనొక్కెయ్యాలనిపించింది. చేతులెత్తినపుడు పమిట జారింది. లేదు- ఆ యవ్వనాన్ని అనుభవించే అదృష్టం తనకులేదు. పమిట సర్దుకునే ధ్యాసేలేదు. ఆ పమిట పట్టి లాగితే?- తన ఒళ్ళోకి లాక్కుంటే?

"ఏమండీ, ఇంకా అలాగే కూర్చున్నారేమిటి- రెడీ అవ్వండి. సికింద్రాబాద్ స్టేషన్ వస్తోంది"

"నాదేముంది రెడీ అవటానికి - ఆడవాళ్ళకుంటాయి బోలెడు" కొంచెం కోపంగా అన్నాడు.

ఆమె నవ్వింది.

సికింద్రాబాద్ స్టేషన్‌లో ట్రెయిన్ ఆగింది - అంతే - దిగిపోవాల్సిందే. ఆమె చాలా త్వరపడుతోంది. గుండెలు బరువెక్కుతున్నాయి.

"టైమెంతైందండి?"

"క్వార్టర్ పాస్ట్ టు"

"కాస్త తెలిసేటట్టు చెప్పండి బాబు"

"క్వార్టర్ పాస్ట్ టు అంటే తెలియదు?" ఎందుకో ఏడ్పించాలనిపించింది.

"నేను ఎం.ఏ. చదవలేదండి. పూర్ ఎస్.ఎస్.ఎల్.సి.ని పట్టుకొని ఎందుకు ఏడ్పిస్తారు?"

"రెండుంబావు"

ఏడ్పించానా? పమిట లాగనేలేదు - ఏడ్పించానా?

"అయితే నిజామాబాద్ ట్రెయిన్ ఉంటుందండి - ప్లీజ్... త్వరగా వెడదామండి"

"ఎస్" నిద్రనుంచి, గాఢ నిద్రనుంచి లేచినట్టుగా లేచాడు-

"ఏయ్ కూలీ" అంటూ కూలీని కేకేశాడు- "సామాను పట్రా" అన్నాడు. ట్రెయిన్ దిగారు.

ప్లాట్‌ఫారం మీద నడుస్తున్నారు. ఆమె పక్కన నడుస్తోంటే ఎంతో హాయిగా ఉంది. తనకి మంచి మ్యాచ్ ఆమె. ఈడూ జోడు, దేవానంద్-సాధనల లాగ, నర్గీస్-రాజ్‌కపూర్ లాగ, కాని విడిపోతున్నారు. కొన్ని క్షణాల్లో - గుండెలు బరువెక్కుతున్నాయి. "గుండె గొంతుకలోన కొట్లాడుతోంది"

కవిత్వాన్ని తిట్టాను. ఐ వజ్ ఎ ఫూల్. మనిషిలోని గొప్ప ఏమోషన్స్‌ని కవిత్వం మాటల్లోకి అనువదించినట్టుగా మరేది ఆ ఫీలింగ్స్‌ని మాటల్లోకి అనువదించ లేదు.

ఫ్లాట్‌ఫారం మీద ఒకచోట ఆగారు. అతడే కూలివాడికి డబ్బులిచ్చాడు.

"ట్రెయిన్ ఉందో వెళ్ళిందో కనుక్కొని వస్తాను" ఆమెనక్కడ వదిలాడు - నడుస్తున్నాడు - అడుగులు వేగంగా పడ్తున్నాయి - గాలిలో తేలిపోతున్నాడు - ఎలా? ఎలా? ఎలా? లాస్ట్‌ఛాన్స్ - ఆమెను ఆపగల్గితే - పోనీ తను ఆమెతో వెళ్ళగల్గితే-ఒక్కమాట "నాతో రాకూడదు" అంటే...? రాదు - ఆ రాక్షసి గొంతులోంచి ఆ మాట రాదు. ఎంత రాత్రయినా దయ్యంలా పోగలదు. మగవాడి అవసరం లేదు. ఆడదన్నపుడు కాస్త భయపడాలి. పురుషుని సహాయం కోరాలి. మల్లెతీగ మామిడి కొమ్మను అంటుకున్నట్టుగా స్త్రీ పురుషుణ్ణి అంటుకోవాలి. అది సృష్టిలోనే ఉంది. లా ఆఫ్ నేచర్. కాని ఈవిడ దానికి వ్యతిరేకం. మగవాడితో అవసరమే లేదు... రాక్షసి... సూర్యకాంతం!

గంటలు క్షణాలుగా మారాయి. అంతా ఐపోయింది. కొన్ని క్షణాల్లో ఆమె ఎవరో- తనెవరో, ఓ జ్ఞాపకం - ఓ మధురస్మృతి - ఎ స్వీటెస్టు సాంగ్ దట్ టెల్ ఎ సాడెస్టు స్టోరీ - ఈలైను రవికి చాలా ఇష్టం. షెల్లీ అన్నాట్ట. ఆ మాటల్లో ఎంత అర్థం ఉందో ఇప్పుడు తెలిసివస్తున్నది. "ప్రతిదాన్ని సెంటిమెంటు అని తోసేస్తే జీవితానికిక మిగిలేది ఏమి ఉండదు" అనేవాడు రవి. సెంటిమెంటు... ఇదంతా సెంటిమెంటేనా?

స్టేషనంతా అల్లకల్లోలంగా ఉంది - తన మనసులాగ... ప్రజలు, ఎక్కడ చూసినా ప్రజలు, ఎక్కడ చూసినా ట్రెయిన్స్ - విజిల్స్... కేకలు- అరుపులు- రెడ్ యూనిఫామ్స్.

"ఏయ్ కూలీ, నిజామాబాద్ వెళ్ళే ట్రెయిన్ వెళ్ళిపోయిందా?" అడిగాడు.

"అదిగో- ఇంకా వెళ్ళలేదు- ఫ్లాటుఫారం నంబర్ నాల్గు మీద రెడీగా ఉంది"

హెల్ విత్ ది ట్రెయిన్. రెండూ ఇరవై అయినా ఇంకా వెళ్ళలేదు. డర్టీట్రెయిన్. ఈదేశం ఎప్పుడు బాగుపడ్తుందో ట్రెయిన్స్ సరిగ్గా టైమ్‌కి ఎప్పుడు వెళ్తాయో!

వెనక్కి తిరిగాడు. ట్రెయిన్ వెళ్ళిపోయిందని అబద్ధమాడేస్తే? ఐడియా, 4 గంటల వరకు గడపవచ్చు! మీన్‌వైల్ ఈరోజు ఇక్కడే ఉండండని ఆమెని ఎలాగో వప్పించవచ్చు - యస్... అంతే! చిన్న అబద్ధం విల్‌డూ... ప్రపంచంలో ఎందరు ఎన్ని అబద్ధాలు ఆడటం లేదు. తను ఒక అబద్ధం ఆడినంత మాత్రాన భూదేవి కృంగిపోతుందా చకచకా నడుస్తున్నాడు.

ఆమెతో చెట్టాపట్టాలేసుకొని ఎగ్జిబిషన్, ప్లాజా థియేటర్, తాజ్‌మహల్ హోటల్‌ల్లో అందంగా అలంకరించిన గది. అంతకంటే అందంగా మల్లెపూలదండలతో సినిమాల్లోలాగ అలంకరించబడిన బెడ్, బెడ్‌మీద తన కౌగిల్లో ఆమె.

ఎదురుగా వస్తున్న వాడికి డాష్ కొట్టాడు. తూలి పడబోయాడు. "కళ్ళు కన్పించటం లేదా" అంటున్నాడు వాడు. విన్పించుకోలేదు. మళ్ళీ వేగంగా నడుస్తున్నాడు. ఆమె లేచి నిల్చుంది. ఆతురతగా ఎదురుచూస్తోంది.

"ఏమండి! ట్రెయిన్ ఉందిట నంబర్ ఫోర్ ప్లాట్‌ఫాం మీద" అంటోంది.

ఎవడో చెప్పేశాడు. తన టెక్నికల బెలూన్‌లా టాప్‌మని పగిలిపోయింది. ఎవరినో అడిగింది. వాడు చెప్పేశాడు. సిగ్గూయెగ్గూలేని – స్త్రీ. స్త్రీకుండాల్సిన సిగ్గూ, వినయం లేనేలేవు. పోనీయ్–ఐడోంట్ వాంట్ దిస్ మాస్కులైన్ టైప్ ఆఫ్ ఎ ఉమన్. పోతేపోనీయి, ఐడోంట్‌కేర్ ఎ పిన్.

"పదండి–పోదాం" అన్నాడు–

చుట్టూ చూసాడు. ఎవడూ కూలివాడు కన్పించలేదు. ఆమె పెట్టెని ఒక చేతిలోకి, తన సూట్‌కేస్‌ని ఒక చేతిలోకి తీసికున్నాడు. ఏం పెట్టిందో మహారాణిగారు. పెట్టెలో చాలా బరువుంది. ఈడ్చుకుంటూ నడుస్తున్నాడు. బ్యాగ్ చేతిలో పట్టుకొని, ఆమె నడుస్తోంది. ఎంత ఇన్‌సల్ట్... ఎప్పుడైనా పెట్టెలు మోశాడా తను? ఎవరైనా తనకి తెలిసిన వాళ్ళు చూస్తే! ఏమనుకుంటారు. తలయెత్తుకొని బతకగలడా? వాట్ ఎ ఫాల్ మై కంట్రీమన్... ఎందుకీ త్యాగం? కరుణా, జాలి, ప్రేమ, సిగ్గూ, వినయం– ఇట్లాంటి వేవీలేని ఈ డేర్‌డెవిల్ కోసం ఎందుకీ వెర్రి. ఈ సమయంలో తనని ఆ నళిని చూస్తే ఫక్కున నవ్వుతుందేమో. చచ్చాం, ఆ బ్లూశారీ... ఆ రెండుజడలు... ఆ బల్కీ ఫిగర్ – నళిని కాదుకదా? కాదు? ఏమిటి! నళినే? క్లోజ్, రేపు క్లాసంతా మోగిస్తుంది. రమేష్ రైల్వే పోర్టరుగా జాయిన్ అయ్యాడని చెప్తుంది. ఆమె పెట్టెని అలా రైలు పట్టాలమీదికి విసిరేద్దామనుకున్నాడు. ఎంత దిగజారిపోయావురా బ్రదర్. చివరకు రైల్వే పోర్టర్‌వి అయ్యావా? నో, నో – షి ఈజ్ నాట్ నళిని. థాంక్‌గాడ్, బ్రతికిపోయాము. యస్ – నంబర్ ఫోర్ ప్లాట్‌ఫారం – ట్రెయిన్ రెడీగా ఉంది.

"అదిగో ఆ కంపార్టుమెంటు ఖాళీగా ఉంది. దాంట్లోకి యెక్కుతాను" అప్పుడే కంపార్టుమెంటు కూడా వెతుక్కున్నది. డేర్ డెవిల్, మగవాడి అవసరమేలేదు. ఐ హేట్ హర్.

"అది ఆడవాళ్ళ పెట్టెకాదు. ఆడవాళ్ళ పెట్టెలోకి ఎక్కండి" అన్నాడు.

"ఆడవాళ్ళ పెట్టెలు రష్‌గా, అసహ్యంగా ఉంటాయి. ఈ పెట్టెలోకి యెక్కుతాను" అందామె. మగవాడి పెట్టే కావాలిట? పెట్టెలోకి యెక్కి కిటికీ దగ్గరవచ్చి

కూర్చుంది. పెట్టె అందించాడు. చెమటతో శరీరమంతా తడిసిపోయింది. చేతులు నొప్పి పుడ్తున్నాయి. పోనీలే... పూర్ గర్ల్... క్షేమంగా ట్రెయిన్ యెక్కించాను. ఎప్పుడైనా జ్ఞాపకం చేసుకోకపోతుందా?

"వోగాడ్ - నేను టికట్ తీసుకోలేదండి" అందామె కంగారుగా, అరుస్తున్నట్టుగా...

"టికెట్ తీసికోలేదా! ఆల్‌రైట్... నేను తెస్తానుండండి" వెనక్కి తిరిగాడు. ఇప్పుడైనా- రెండు "టిక్కెట్లుతెండి" అనకూడదు? డేర్‌డెవిల్... ఎందుకంటుంది?

"ఏమండి... మనీ తీసికెళ్ళండి" అంటోంది. విన్పించుకోలేదు. వేగంగా నడుస్తున్నాడు. తాను వచ్చేలోగా ఈ ట్రెయిన్ వెళ్ళిపోతే? పాపం ఎంత కష్టపడ్తుందామె. ఏ టి.టి.ఇ. గాడో టికెటు లేదని, అందుకు ఫలితంగా ఆమెనేమైనా చేస్తే? భరించలేడు. ఆమెకంత అవమానం జరుగుతుందా. పూర్‌గర్ల్... వెధవ టిటిఇగాండ్లు ఏమైనా చేస్తారు. శరీరం గగుర్పొడిచింది. పరుగెత్తుతున్నాడు. తేలిపోతున్నాడు. తూలిపోతున్నాడు. ఎదురుగా వచ్చేవాళ్ళని తప్పించుకుంటూ ఉరుకుతున్నాడు. ఏ మహత్తరశక్తి తననిలా కదలిస్తోందో తెలియదు. గేటు దగ్గర "టికెటు" అంటున్న తెల్ల యూనిఫామ్‌వాడి మాటకూడా విన్పించుకోలేదు.

కౌంటర్ దగ్గరకు పరిగెత్తుతున్నట్టుగా వెళ్ళాడు.

"వన్ టికెట్ టు నిజామాబాద్!.. క్విక్ ప్లీజ్" పదిరూపాయలనోటు పడేసాడు. టికెట్, చిల్లర తీసుకున్నాడు. తిరిగి వస్తుంటే పళ్ళదుకాణం కన్పించింది. పాపం ఎప్పుడు తిని బయల్దేరిందో! ఆకలేస్తుంటుంది. పళ్ళుతీసికెడితే?

"నాలుగు ఆపిల్స్, ఒక డజను అరటిపళ్ళు... క్విక్" అన్నాడు. ఫూల్... ఆలస్యం చేస్తున్నావు. ట్రెయిన్ వెళ్ళిపోతుంది. విలన్‌గాడు టిటిఇగాడు - ఆమెను... నోనో... అలా జరగటానికి వీల్లేదు. పండ్లప్యాకెట్ తీసుకొని డబ్బులిచ్చి మళ్ళీ పరుగు... చెమటతో స్నానం చేస్తున్నాడు. వేసుకొన్న సూట్ చిందరవందర అయిపోయింది. తననెవరైనా చూస్తే? ఎవరైనా చూడనీ... ఐ డోంట్‌కేర్ ఎ పిన్, పూర్ గర్ల్ ఐ వాంట్ టు హెల్ప్ హర్! దట్సాల్.

వచ్చేశాడు. నంబర్ ఫోర్ ప్లాట్‌ఫాం మీదికి. ఐ యామ్ నాట్ టూ లేట్.

ట్రెయిన్ ఉంది. ఆమె తనకోసమే ఆతురతగా చూస్తోంది. తహతహలాడుతూ తపించిపోతూ, జాలిగా, బాధగా, నిస్సహాయంగా, తన రాకకోసం అలా చూస్తోంది. ఆ చూపుకోసం... అలా తనకోసం ఎదురుచూసే వాళ్ళుంటే వాళ్ళకోసం తను ఏమైనా చేస్తాడు.

తనని చూసిన ఆమె కళ్ళు మెరిశాయి. టికెట్ యిచ్చాడు.

"థాంక్సండీ" అంటోంది, పళ్ళప్యాకెట్ కూడా యిచ్చాడు.

"ఇదేమిటి? ఫ్రూట్సా? ఓ థాంక్సండీ... ఆకలిగా కూడా ఉంది" కృతజ్ఞత నిండిన కళ్ళతో చూసింది.

తను మాట్లాడలేకపోతున్నాడు. వగరుస్తున్నాడు. చెమటతో పూర్తిగా తడిసిపోయాడు. ఏం మాట్లాడాలో తెలియదు. స్తంభించిపోయాడు. బుర్ర పనిచెయ్యడం లేదు. అంతా ఖాళీ! తనంతా ఖాళీ! అయిపోయింది, తను కరి మింగిన వెలగపండులా అయిపోయాడు.

ఆమె డబ్బివ్వబోతోంది - నాన్‌సెన్స్... ఏమిటిది? ఏదో అనాలి. ఆమె దగ్గర్నుంచి డబ్బు తీసుకోవటమా? "నో నో ప్లీజ్! కీపిట్ ఐ సే" గట్టిగా ఆజ్ఞాపిస్తున్నట్లుగా అన్నాడు.

"వో గాడ్... మీ హెల్ప్‌కి ఎంతని థ్యాంక్ చెయ్యను?" అంటోందామె; తనకేం అర్థం కావటం లేదు.

"ఏమండీ, మీ అడ్రస్ చెప్పరా?" అందామె. అడ్రస్! అంటే లెటర్స్ రాస్తుందా? లవ్ లెటర్స్ - వండర్‌ఫుల్! ఈ అనుభవం యిలా అంతమౌతుందనుకున్నాడు - కాని కాదు, నైస్ గర్ల్! సూట్‌కేస్ తీశాడు.

"మీ అడ్రస్ చెప్పండి మొదట" అన్నాడు.

"నా అడ్రస్ రెడీగా వుంది. మీ అడ్రస్" అందామె ఉత్సాహంగా. రాస్తున్నాడు. మిష్టర్ రమేష్, బీ-68 ఓ.యూ. హాస్టల్, హైదరాబాద్. ఆమె చేతికిచ్చాడు. ఆమె తన అడ్రసు యిచ్చింది. ఆమె పేరు తెలుసుకోవాలని ఈ నాలుగ్గంటలు తహతహలాడాడు. ఆమెపేరు-

"మిస్ మేరీ... టీచర్" ఇక కన్పించలేదు. మేరీ- అంటే క్రిష్టియనా? సుధ, సాధన, జ్యోతి, సరళ, నీరజ - ఇట్లాంటి పేర్లేవో ఊహించాడు. కాని మేరీ! క్రిష్టియనా! ఈమె పేరు మేరీ! క్రిష్టియనా? మళ్ళా ఒకసారి తన టెక్నికలల బెలూన్ టప్‌మని పగిలిపోయినట్లు, ఏదో ఆనందపు శిఖరం నుండి అగాధంలో పడిపోయినట్లు, ఇంతసేపు తెలియని ఏదో రహస్యం తెలిసినట్లు- ఇంతసేపు అనుభవించిన అమృత ఘడియలకి తనకి అర్థంకాని కొత్త అర్థాలు స్ఫురిస్తున్నాయి. ఏమిటిది? ఏమిటీ ఫీలింగ్? ఏమిటా రహస్యం? తనకేం తెలిసింది? తనకేమీ తెలియటం లేదు- తనిలా అయిపోతున్నా డేమిటి? ఆమె వెళ్ళిపోతుంది.

ఆఖరు క్షణాలు... ఏదో మాట్లాడాలి- ఏదో ఏదో - యింకేదో ఆమెకి చెప్పు కోవాలి. ఆమె తనని నిరంతరం జ్ఞాపకం చేసుకునేలా, ఏదో తన హృదయాంతరాల్లో మెదుల్తున్న ఫీలింగ్స్‌ని ఆమెకు చెప్పుకోవాలి. కాని తనిలా

ఐపోతున్నాడేమిటి - అచేతనుడిలా మారిపోతున్నాడేమిటి? గొంతు పెగలదు- మాటరాదు.

"మిష్టర్ రమేష్! చాలా నైస్‌నేమ్ మీది. ఐ లైకిట్ మెరీమచ్ - మిష్టర్ రమేష్! ఎ ఫైన్ నేమ్ రియల్లీ" అంటోందామె. కాని తన హృదయం ఆనందంతో పరవళ్ళు తొక్కడం లేదు. ఆమె ఆనందం తనకి భరించరానిదిగా తయారౌతున్నది.

గార్డు విజిల్ కర్కశంగా, కసిగా, కటువుగా, కౄరంగా విన్పించింది. ఉలిక్కిపడ్డాడు. మేరీ పోతుందిక. ప్రపంచంలో ఆమెను యెవ్వరూ ఆపలేరు. తనేదైనా మాట్లాడాలి - ఎలా?

"మీరు క్రిష్టియనా?" అడిగేశాడు అప్రయత్నంగా, తన గొంతు తనదేనా? అనిపించింది. ఎందుకడిగాడలా? ఆమె బాధపడితే? జాతి, మత, కులాలతో నాకు ప్రమేయం లేదు. మనిషిని మనిషిలా చూడాలని గట్టిగా వాదించే తను అలా అడగటమా? వాట్ ఏ ఫాల్. వాట్ ఎ ఫాల్ మై ఫ్రెండ్!

"ఎస్ - ఏం?" అందామె.

"అబ్బే... యేం లేదు. మీరలా కన్పించలేదు- ఐ కుడ్‌నాట్ గెస్సిట్...అంతే. ఇంకేమీ లేదు..." అన్నాడు. ఏదో తప్పు చేశానన్న బాధ ధ్వనిస్తోంది అతని మాటల్లో.

"అఫ్‌కోర్స్ - ఐ యామ్ నాట్ ఏ క్రిష్టియన్ బైబర్త్ అనుకోండి" అంటోందామె. మళ్ళా విజిల్... గుండెలమీద సమ్మెటపోటులాగ.

"ఆల్‌రైట్ మిష్టర్ రమేష్! మీ హెల్ప్‌ని ఈ జన్మలో మరువలేను. లాటాఫ్ థాంక్స్ అండ్ ఐ విష్ యు ఎ గ్రాండ్ సెక్సెస్ ఇన్ యువర్ ఎగ్జామ్స్" అంటోందామె. ఎంతో అప్యాయంగా, ప్రేమగా, కృతజ్ఞతగా, కాని తను ఆమె కళ్ళల్లోకి సూటిగా చూడలేకపోతున్నాడు. ఏదో తప్పుచేసినట్లుగా దోషిగా ఫీలౌతున్నాడు. ఆ తప్పును ఆమె తెలుసుకుంటుందేమోననే భయం ఆమె కళ్ళల్లోకి స్వచ్ఛంగా, సూటిగా చూడనీయటం లేదు. రైలు కదులుతున్నది. ఆమె క్రిష్టియన్ అని తెలిసినప్పుడు తనలా ఫీలయినందుకు అతనిలో తప్పుచేశానన్న బాధ...

ఆమె నవ్వుతోంది... ఎందుకో ఆమె విషాదంగా, అపురూపంగా కన్పించింది, ఇంతవరకు చూడని ఏదో కొత్త ఆకర్షణ, ఏదో రమణీయత ఆమెలో ఆ క్షణంలో చూశాడు. కాని తనో ఫూల్. ఆమెని పోగొట్టుకున్నాడు-

"గుడ్‌బై మిష్టర్ రమేష్... వస్తాను" అంటోంది, అతిదీనంగా. ఓ శిలలా నిశ్చలంగా నిల్చుండిపోయాడు గుండెల్ని చీల్చుకొని మాట పెగిలిరాదు. గుండె గొంతుకలోన కొట్లాడుతోంది, వెళ్ళిపోతోంది. నాలుగు గంటల్లో తనని ఊగించి, వేధించి, మరల్చి, మత్తెక్కించి, మైమరపించి, తనలో యెన్నో, టెక్నికలలను సృష్టించి,

కొత్తభావాలను, ఉత్త ఊహలని రేకెత్తించి, నిద్రిస్తున్న కోర్కెలని ఉధృతం చేసి, ఏడ్పించి, నవ్వించి, చివరకు ఏమీ మిగల్చకుండా తనని కొల్లకొట్టుకొనిపోతోంది. తనేమి మాట్లాడలేకపోతున్నాడు. గుండెలు బరువెక్కాయి. గొంతంతా పూడుకుపోయింది. కన్నులు శ్రావణ మేఘాలౌతున్నాయి. రైలు దూరమౌతోంది. ఆమె కర్చీఫ్ ఊపుతోంది. తను యింకా యింకా జడునిలా నిల్చుండి పోతున్నాడు కదలలేదు. మెదలలేదు. ఆమెకు వీడ్కోలు చెప్పలేదు. ఆమె కన్నుల్లోకి సూటిగా చూడలేదు. ఉన్నట్లుండి వేగంగా పరిగెత్తుతున్నాడు. ఏదో కొత్తరక్తం, కొత్తజీవం, కొత్త శక్తి తనని ఆవేశించాయి. రైలుతో పోటీగా పరుగెత్తుతున్నాడు. ఆమెనందుకున్నాడు.

"మిస్ మేరీ... ఐ విష్‌యూ ఏ హాపీ జర్నీ... వెరీ హాపీ జర్నీ... విష్ యూ హాపీ టైమ్... మీతో గడిపిన ఈ నాలుగు క్షణాలను ఈ జన్మలో మరచిపోలేను. వెరీ హాపీ జర్నీ" రైలు తనని దాటిపోయింది. ఇంకా పరుగెత్తుతూనే ఉన్నాడు. దూరంగా ఆమె కర్చీఫ్ ఊపుతోంది. దూరంగా ఇంకా దూరంగా అంతా శూన్యం... ఆమె అదృశ్యం అయిపోయింది.

చాలాసేపటి వరకు అతడలాగే నిల్చుండిపోయాడు.

'జయశ్రీ' మాసపత్రిక *(జూలై, 1972)*

(*నేపథ్యం :* నాకు అత్యంత సన్నిహితుడైన ఒక మిత్రుడు ఉస్మానియాలో ఎం.ఏ. చదువుతున్న రోజుల్లో ఒకరోజు వరంగల్ నుండి సికింద్రాబాద్‌కు ట్రెయిన్లో ప్రయాణం చేసినప్పుడు అతనికో అమ్మాయితో పరిచయమైంది. ఆ అనుభవాన్ని ఆ మిత్రుడు నాకు చాలాసార్లు చెప్పాడు. అతని అనుభవాన్ని నా అనుభవంగా మార్చుకొని నేనీ కథ రాశాను. ఈ కథను కొంతమంది మిత్రులకు వినిపిస్తే చాలా బాగుందన్నారు. ఆరోజుల్లోనే ముళ్ళపూడి వెంకటరమణ, బాపు, నండూరి రామమోహనరావు మొదలైనవాళ్ళు 'జ్యోతి' అనే మాసపత్రికను ప్రారంభించారు. ఆ పత్రికంటే నాకు చాలా అభిమానముండేది. 'జ్యోతి'లో ఈ కథ రావాలని కలలు గంటూ ఈ కథను 'జ్యోతి'కి పంపించాను. తప్పకుండా 'జ్యోతి' ఈ కథను ప్రచురిస్తుందనుకున్నాను. కానీ నెలరోజుల్లోనే అది తిరిగి రావడంతో నా 'టెక్నికల' భగ్నమైపోయింది. ఇక నేను కథలు రాయనని ప్రతిజ్ఞలాంటిది చెయ్యబోతే 'అలాంటి పిచ్చి ప్రతిజ్ఞలు చెయ్యకు. మరో పత్రికకు పంపించమ'ని కథారచయితగా నాకు గొప్ప భవిష్యత్తుందని భావించిన నా ఆత్మీయుడు గంట రామన్న సలహా ఇచ్చాడు. అప్పుడీ కథను 'జయశ్రీ'కి పంపిస్తే "పెద్దదైంది సార్!" అంటూనే ఆ పత్రిక ఎడిటర్ ఈ కథను ప్రచురించాడు. ఆరోజుల్లో 'జయశ్రీ' పత్రికకు ఆదివిష్ణు కథల్ని సెలెక్ట్ చేసేవాడట. కథ బావుంది. ప్రచురించండని నేనే ఎడిటర్‌కు చెప్పానని చాలాకాలం తర్వాత ఆదివిష్ణు నాకు చెప్పాడు.)